JOCV隊員派遣一覧

隊次	氏名	業種名	配属先名	任地名	派遣バーチャート	備考
053	丸山 豊	日本語教師	ゲーザキラーイ経済高校	パーツ		
081	荻田奈緒香	〃	〃			
111	加藤 宏紀	〃	〃			
131	菅 麗子	〃	〃			
151	上羽 貴子	〃	〃			
172	梅木 理香	〃	〃			派遣終了
041	山田 圭子	〃	パピテミハーイ高校	ブダペスト		
061	木村美由紀	〃	〃			
081	菅木 広美	〃	〃			
111	蒔島夕紀代	〃	〃			
131	中村 聖子	〃	〃			
151	大久保理恵	〃	〃			
171	後藤 将太	〃	〃			派遣終了
061	杉本 巨	〃	テレーズヴァーロシュ高校	ブダペスト		
091	伏見 暁洋	〃	〃			
121	加藤由香子	〃	〃			
141	沖本 真理	〃	〃			
162	安達いづみ	〃	〃			派遣終了
061	後藤 史与	〃	グドゥルー農業大学(現セントイシュバーン大学)	グドゥルー		
091	森谷 公恵	〃	〃			
112	崎浦奈緒子	〃	セントイシュバーン大学			
071	森本 初美	〃	ヤースベレニー教員養成大学(現セントイシュバーン大学)	ヤースベレニ		
091	竹内 晴美	〃	〃			
111	山本 泉	〃	セントイシュトバーン大学			
132	中谷 和代	〃	〃			
153	和田 陽子	〃	〃			派遣終了
071	藤原 美佳	〃	コシュートラーヨシュ大学(現デブレツェン大学)	デブレツェン		
091	島中 明子	〃	〃			
112	伊藤 亜紀	〃	デブレツェン大学			
132	菊地 康江	〃	〃			
153	柳原 美里	〃	〃			派遣終了
039	滝野 昇	〃	外国貿易大学(現ブダペスト商科大学)	ブダペスト		
041	近藤 正意	〃	〃			
062	佐藤 節子	〃	〃			
092	宮城 直子	〃	〃			
112	橋本ゆかり	〃	ブダペスト商科大学			
132	鈴木 愛	〃	〃			
153	中田 晃子	〃	〃			派遣終了
051	東本 明子	〃	ディオーシュジューリ高校	ミシュコルツ		
071	江口 清子	〃	〃			
092	片山佳奇美	〃	〃			
112	殿村 祐加	〃	〃			
141	奥 真貴子	〃	〃			
162	押川 貴子	〃	〃			派遣終了
139	鳥形有紀子	〃	エドボシローランド大学	ブダペスト		
062	福地 俊夫	〃	〃			
073	馬木恵美子	〃	〃			
093	庄司 義昌	〃	〃			
109	稲田登志子	〃	〃			
103	岡田 裕子	〃	〃			
111	小早川麻衣子	〃	ターンチェミハーイ高校	カポシュバール		
141	浅野 涼子	〃	〃			
162	山本 茉美	〃	〃			派遣終了
113	渡辺 秀晴	〃	ドゥナウイバーロシュ工業短期大学(現ドゥナウイバーロシュ工科大	ドゥナウイバーロシュ		
133	田代 真広	〃	ドゥナウイバーロシュ工科大学			
153	岩崎 恵美	〃				派遣終了
089	近藤 正意	〃	ラキテレク社会人大学基金	ラキテレク		
090	榎本 安吾	〃	〃			
091	馬場 和彦	〃	〃			
062	桑山 靖代	〃	ヨージェフアティラ大学	セゲド		
062	日原美由紀	〃	ピラニョシュとネーメトヴォルギ小学校業務	ブダペスト		
091	猪熊 淑視	〃	〃			

派遣バーチャート：91 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007
平成2年度 平成4年度 平成5年度 平成6年度 平成7年度 平成8年度 平成9年度 平成10年度 平成11年度 平成12年度 平成13年度 平成14年度 平成15年度 平成16年度 平成17年度 平成18年度 平成19年度
2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3 4 1 2 3

ハンガリー青年海外協力隊派遣実績（バーチャート）

隊次	氏名	業種名	配属先名	任地名	派遣バーチャート	備考
092	平居めぐみ	看護婦（士）	フロール・フェレンツ病院	キシュタルチャ		
092	松本由美子	〃	〃			
092	松浦　瑞枝	理学療法士	〃			
113	井村　智弘	〃	〃			
133	春木チカ子	〃	〃			
071	高井　良展	婦人子供服	コシュートジュジャンナ職業訓練学校	ダバシュ		
091	平山　和子	〃	〃			
112	杉山ひろみ	〃	〃			
121	大見　幸織	婦人子供服	ローランフィ・ジュジャンナ高校	ドゥナウイバーロシュ		
141	林田　美穂	〃	〃			
081	黒田　美幸	幼稚園教諭	福音キリスト幼稚園	バールバロタ		
112	北村　祐子	〃	〃			
112	神谷　聖子	幼稚園教諭	ヴァサーリィ・コロッシュ幼稚園	ケストヘイ		
091	佐野　広明	司　書	コシュートラーヨシュ大学(現デブレツェン大学)	デブレツェン		
112	竹内さやか	〃	デブレツェン大学			
133	芝原　暁史	〃	〃			
053	松井　優子	システムエンジニア	ハンガリー体育大学	ブダペスト		
081	田中　章夫	〃	〃			
092	早川　真史	〃	外国貿易大学（現　ブダペスト商科大学）			
062	山谷日登美	花　き	マーチャーシュヤーノシュ高校	パラトンボグラール		
083	幸島　厚子	生　花	バチャーニヤーノシュ小学校	タポルツァ		
072	岡弘千恵美	養　護	バルティ・グスタフ養護学校	ベスプレーム		
093	福垣　慶司	〃	〃			
053	平田　直樹	技術科教師	ミシュコルツ工業高校	ミシュコルツ		
062	日井久美子	珠　算	タレントファンデーション小学校	ブダペスト		
101	佐々木弥生	小学校教諭	キシュ・バーリント改革派小学校	センテシュ		
109	北山　敏之	プログラムオフィサー	教育省	ブダペスト		
082	出川雄一朗	野球	ハンガリー野球連盟（ブダペスト）	アイカなど		
112	弥富　雅信	〃	ハンガリー野球連盟（センテンドレ）	センテンドレ		
132	佐藤　雅史	〃	〃			
152	石原　和喜	〃	〃			
172	藤原　洋道	〃	〃			派遣終了
052	山田　幸一	〃	ハンガリー野球連盟（ナジカニジャ）	ナジカニジャ		
101	小川　真吾	〃	〃			
121	大塚　豊揚	〃	〃			
141	新渡戸　真	〃	〃			
153	野田　祐作	〃	〃			派遣終了
102	鶴川　秀真	〃	ハンガリー野球連盟（デブレツェン）	デブレッツェン		
153	山城　亮介	〃	ハンガリー野球連盟（ヤーノシュショモルヤ）	ヤーノシュショモルヤ		派遣終了
041	阿部　哲史	剣道	ハンガリー剣道連盟（ブダペスト）	ブダペスト		
051	橋　　正行	〃	ハンガリー剣道連盟（セゲド）	セゲド		
101	中西　　薫	〃	ハンガリー剣道連盟（ハイドゥーナーナジュ）	デブレツェン		
132	久保　　徹	〃	ハンガリー剣道連盟（ミシュコルツ）	ミシュコルツ		
063	鬼塚　禎之	〃	ハンガリー剣道連盟（ジュール）	ジュール		
112	原口　展昭	〃	〃			
152	木部　篤生	〃	ハンガリー剣道連盟（ヴェスプレーム）	ヴェスプレーム→ミシュコルツ		派遣終了
121	新村　欣也	柔道	ハンガリー柔道連盟（ソンバトヘイ）	ソンバトヘイ		
141	新垣　琢也	〃	〃			
162	近藤　史章	〃	ハンガリー柔道連盟（バールチ）	バールチ		派遣終了
041	北井　鉄明	〃	体育大学	ブダペスト		
061	須藤　正裕	〃	チークフェレンツ小学校	ブダペスト		
101	横須賀　潤	〃	セーチェニイシュトバーン大学	ジュール		
103	三瓶　明一	〃	警察大学	ブダペスト		
142	太田　一世	〃	ドゥナフェール職業訓練学校	ドゥナウイバーロシュ		
163	三浦　政治	〃	〃	ドゥナウイバーロシュ		派遣終了
063	中神　尚人	体育	アバツァイチェーレヤーノ教員養成大学	ジュール		
091	加藤　秀一	〃	マーチャーシュ農業実践高校	パラトンボグラール		
103	山口　　拓	〃	コシュートジュジャンナ職業訓練学校	ダバシュ		
123	堺　　友隆	〃	〃			
151	徳嶺　文人	〃	〃			
132	鈴木　康治	〃	バチャーニヤーノシュ小学校	タポルツァ		
063	佐藤　誠治	空手道	グドゥル一農業大学(現セントイシュバーン大学)	グドゥル一		
162	清水　奈々	〃	セントイシュバーン大学	グドゥル一		派遣終了
072	北山　敏之	合気道	警察大学	ブダペスト		
129	出川雄一朗	スポーツ	教育省	ブダペスト		

A JOCV önkénteseinek adattablázata

	Név	Foglalkozás	Hová tartozás	Helység
053	Mr.MARUYAMA Yutaka	Japánnyelv tanár	Géza Király Közgazdasági Szakközépiskola	Vác
081	Ms.HAGITA Naoka	〃	〃	〃
111	Mr.KATO Hironori	〃	〃	〃
131	Ms.KAN Yoriko	〃	〃	〃
151	Ms.UEBA Yoshiko	〃	〃	〃
172	Ms.UMEKI Rika	〃	〃	〃
041	Ms.YAMADA Keiko	〃	Babits Mihály Gimnázium	Budapest
061	Ms.KIMURA Miyuki	〃	〃	〃
081	Ms.AOKI Hiromi	〃	〃	〃
111	Ms.FUJISHIMA Yukiyo	〃	〃	〃
131	Ms.NAKAMURA Seiko	〃	〃	〃
151	Ms.OKUBO Rie	〃	〃	〃
171	Mr.GOTO Shota	〃	〃	〃
061	Mr.SUGIMOTO Oki	〃	Terézvárosi Kéttannyelvű Általános Iskola és Gimnázium	Budapest
091	Mr.FUSHIMI Akihiro	〃	〃	〃
121	Ms.KATO Yukako	〃	〃	〃
141	Ms.OKIMOTO Mari	〃	〃	〃
162	Ms.ADACHI Izumi	〃	〃	〃
061	Ms.GOTO Fimiyo	〃	Szent István Egyetem	Gödöllő
091	Ms.MORIYA Kimie	〃	〃	〃
112	Ms.SAKIURA Naoko	〃	〃	〃
071	Ms.MORIMOTO Hatsumi	〃	Szent István Egyetem	Jászberény
091	Ms.TAKEUCHI Harumi	〃	〃	〃
111	Ms.YAMAMOTO Izumi	〃	〃	〃
132	Ms.NAKATANI Kazuyo	〃	〃	〃
153	Ms.WADA Yoko	〃	〃	〃
071	Ms.FUJIWARA Mika	〃	Debreceni Egyetem	Debrecen
091	Ms.HATANAKA Akiko	〃	〃	〃
112	Ms.ITO Aki	〃	〃	〃
132	Ms.KIKUCHI Yasue	〃	〃	〃
153	Ms.YANAGIHARA Eri	〃	〃	〃
039	Mr.TAKINO Noboru	〃	Budapesti Gazdasági Főiskola	Budapest
041	Mr.KONDO Masanori	〃	〃	〃
062	Ms.SATO Setsuko	〃	〃	〃
092	Ms.MIYAGI Naoko	〃	〃	〃
112	Ms.HASHIMOTO Yukari	〃	〃	〃
132	Ms.SUZUKI Ai	〃	〃	〃
153	Ms.NAKADA Akiko	〃	〃	〃
051	Ms.TOMOTO Akiko	〃	Diósgyőri Gimnázium	Miskolc
071	Ms.EGUCHI Kiyoko	〃	〃	〃
092	Ms.KATAYAMA Kazumi	〃	〃	〃
112	Ms.TONOMURA Yuka	〃	〃	〃
141	Ms.OKU Makiko	〃	〃	〃
162	Ms.OSHIKAWA Takako	〃	〃	〃
139	Ms.OGATA Yukiko	〃	Eötvös Loránd Tudományegyetem	Budapest
052	Mr.FUKUCHI Toshio	〃	〃	〃
073	Ms.UMAKI Emiko	〃	〃	〃
093	Mr.SHOJI Yasumasa	〃	〃	〃
109	Ms.INADA Toshiko	〃	〃	〃
103	Ms.OKADA Hiroko	〃	〃	〃
111	Ms.KOBAYAKAWA Maiko	〃	Táncsics Mihály Gimnázium	Kaposvár
141	Ms.ASANO Ryoko	〃	〃	〃
162	Ms.YAMAMOTO Nami	〃	〃	〃
113	Mr.WATANABE Hideharu	〃	Dunaújvárosi Főiskola	Dunaújváros
133	Mr.TASHORO Masahiro	〃	〃	〃
153	Ms.IWASAKI Megumi	〃	〃	〃
089	Mr.KONDO Masanori	〃	Lakitelek Főiskola Alapítvány	Lakitelek
090	Mr.ENOMOTO Yasutomo	〃	〃	〃
091	Mr.BABA Kazuhiko	〃	〃	〃
052	Ms.KUWAYAMA Yasuyo	〃	Jóysef Attila Egzetem	Szeged
062	Ms.HIBARA Miyuki	〃	Virányosi Általános Iskola	Budapest
091	Ms.IGUMA Yoshimi	〃	〃	〃

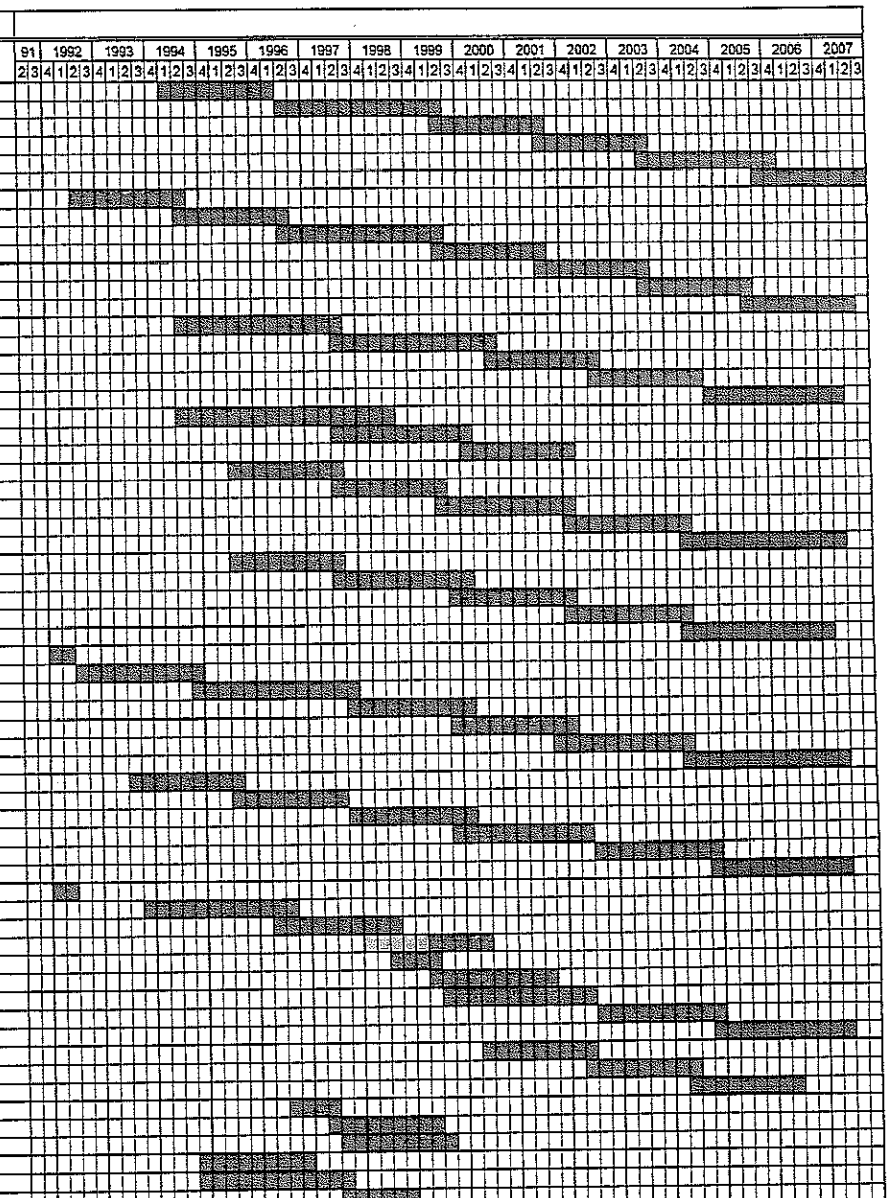

	Név	Foglalkozás	Hová tartozás	Helység
092	Ms.HIRAI Megumi	Nővér	Flór Ferenc Kórház	Kistarcsa
092	Ms.MATSUMOTO Yumiko	〃	〃	〃
092	Ms.MATSUURA Mizue	Gyógytornász	〃	〃
113	Mr.IMURA Tomohiro	〃	〃	〃
133	Ms.HARUKI Chikako	〃	〃	〃
071	Mr.TAKAI Yosinobu	Ruhakészítés	Kossuth Zsuzsanna Szakmunkásképző Iskola	Dabas
091	Ms.HIRAYAMA Kazuko	〃	〃	〃
112	Ms.SUGIYAMA Hiromi	〃	〃	〃
121	Ms.OMI Saori	Ruhakészítés	Lóránffy Zsuzsanna Szakmunkásképző Iskola	Dunaújváros
141	Ms.HAYASHIDA Miho	〃	〃	〃
081	Ms.KURODA Miyuki	Óvónő	Evángélikus Keresztény Óvoda	Várpalota
112	Ms.KITAMURA Yuko	〃	〃	〃
112	Ms.KAMIYA Seiko	〃	Vasary Kolos Óvoda	Keszthely
091	Mr.SAINO Hiroaki	Könyvtáros	Debreceni Egyetem	Debrecen
112	Ms.TAKEUCHI Sayaka	〃	〃	〃
133	Mr.SHIBAHARA Akifumi	〃	〃	〃
053	Ms.MATSUI Yuko	Rendszertervező	Testnevelési Főiskola	Budapest
081	Mr.TANAKA Akio	〃	〃	〃
092	Mr.HAYAKAWA Masafumi	〃	Budapesti Gazdasági Főiskola	Budapest
062	Ms.YAMAYA Hitomi	Kertes tanár	Mathiász János Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola	Balatonboglár
083	Ms.KOJIMA Atsuko	Ikebana	Batsányi János Általános Iskola	Tapolca
072	Ms.OKAHIRO Chiemi	Gyógypedagógus	Bárczi Gusztáv Általános Iskola és Speciális Szakiskola	Veszprém
093	Mr.INAGAKI Keiji	〃	〃	〃
053	Mr.HIRATA Naoki	Iparművészeti tanár	Miskolci Gépipari Műszaki Középiskola	Miskolc
062	Ms.USUI Kumiko	Szoroban tanár	Talento Alapítvány	Budapest
101	Ms.SASAKI Yayoi	Általános iskolai tanár	Kiss Bálint Református Általános Iskola	Szentes
109	Mr.KITAYAMA Toshiyuki	Pogram Officer	Oktatási Minisztérium	Budapest
082	Mr.DEGAWA Yuichiro	Baseball edző	Magyar Országos Baseball Szövetség	Ajka-Szentendre
112	Mr.IYADOMI Masanobu	〃	〃 (Szentendre)	Szentendre
132	Mr.SATO Masashi	〃	〃	〃
152	Mr.ISHIHARA Kazuyosi	〃	〃	〃
172	Mr.FUJIWARA Yozo	〃	〃	〃
052	Mr.YAMADA Koichi	〃	〃 (Nagykanizsa)	Nagykanizsa
101	Mr.OGAWA Shingo	〃	〃	〃
121	Mr.OTSUKA Toyoaki	〃	〃	〃
141	Mr.NITOBE Shin	〃	〃	〃
153	Mr.NODA Yusaku	〃	〃	〃
102	Mr.UGAWA Hideki	〃	〃 (Debrecen)	Debrecen
153	Mr.YAMASHIRO Ryosuke	〃	〃 (Jánossomorja)	Jánossomorja
041	Mr.ABE Tetsushi	Kendo edző	Magyar Kendo Szövetség	Budapest
051	Mr.KAMAE Masayuki	〃	〃	Szeged
101	Mr.NAKNISHI Kaoru	〃	〃	Debrecen
132	Mr.KUBO Toru	〃	〃	Miskolc
063	Mr.ONIZUKA Yoshiyuki	〃	〃	Győr
112	Mr.HARAGUCHI Nobuaki	〃	〃	〃
152	Mr.KIBE Atsuo	〃	〃	Vasvárm-Miskolc
121	Mr.SHINMURA Kinya	Judo edző	Magyar Judo Szövetség	Szombathely
141	Mr.ARAKAKI Takuya	〃	〃	〃
162	Mr.KONDO Fimiaki	〃	〃	Barcs
041	Mr.KITAI Tetsuaki	〃	Testnevelési Főiskola	Budapest
061	Mr.SUDO Masahiro	〃	Csik Ferenc Diáksport Egyesület	Budapest
101	Mr.YOKOSUKA Jun	〃	Széchenyi István Főiskola	Győr
103	Mr.SANPE Akikazu	〃	Rendőrtiszti Főiskola	Budapest
142	Mr.OTA Issei	〃	Dunaferr Szakközépiskola	Dunaújváros
163	Mr.MIURA Masaharu	〃	〃	〃
053	Mr.NAKAGAMI Hisato	Testnevelő tanár	Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskola	Győr
091	Mr.KATO Shuichi	〃	Mathiász János Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola	Balatonboglár
103	Mr.YAMAGUCHI Taku	〃	Kossuth Zsuzsanna Szakmunkásképző Iskola	Dabas
123	Mr.SAKAI Tomotaka	〃	〃	〃
151	Mr.TOKUMINE Fumito	〃	〃	〃
132	Mr.SUZUKI Yasuharu	〃	Batsányi János Általános Iskola	Tapolca
063	Mr.SATO Seiji	Karatedo edző	Szent István Egyetem	Gödöllő
162	Ms.SHIMIZU Nana	〃	Szent István Egyetem	〃
072	Mr.KITAYAMA Toshiyuki	Aikido edző	Rendőrtiszti Főiskola	Budapest
129	Mr.DEGAWA Yuichiro	Sport	Oktatási Minisztérium	Budapest

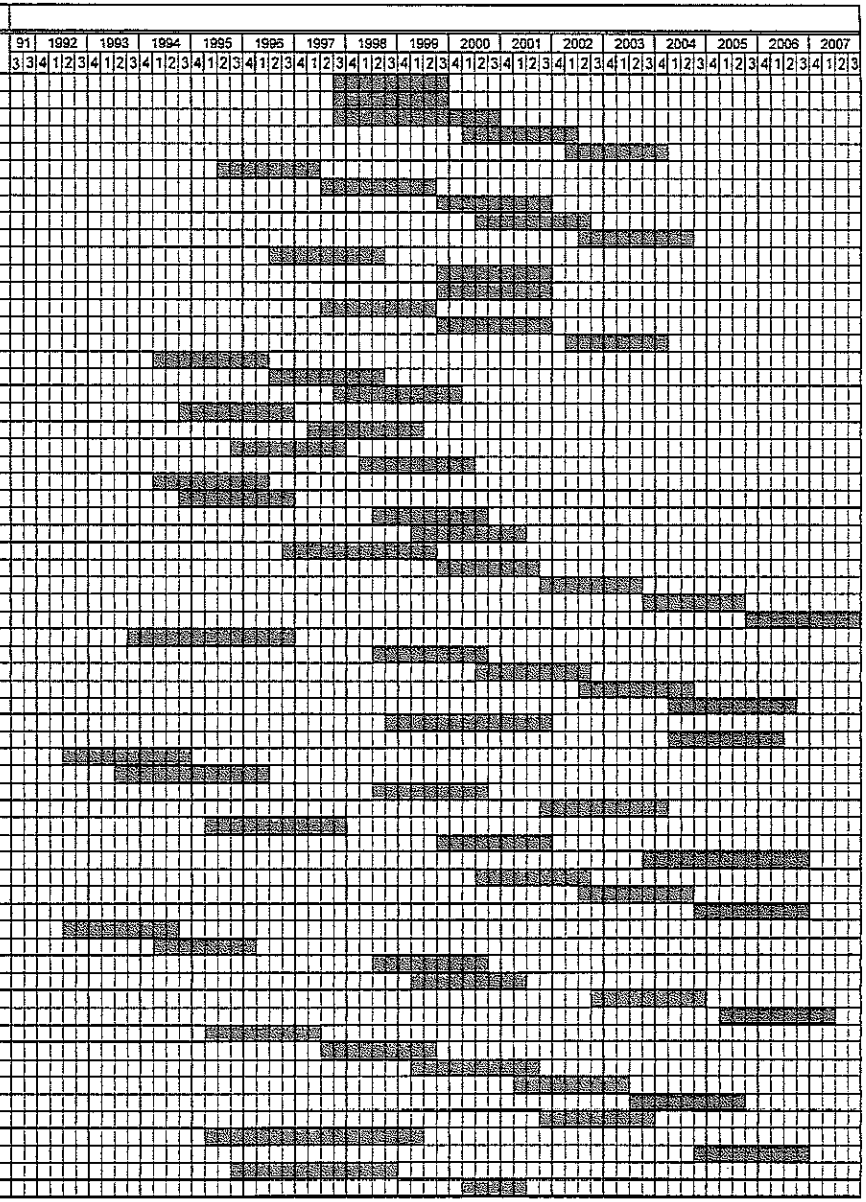

メッセージ第二部

Üzenetek – Második rész

ユニークな体験

和田 巌(専門家)

JICAが東欧・中欧地域に最初に派遣した長期専門家としてハンガリーに赴任したのは1993年6月でしたが、既に協力隊の事務所は設立されており隊員の活動が始まっていました。

ハンガリーにはJICA事務所がなく、1995年に生産性向上プロジェクトが始まってからも専門家は駐在員事務所の世話になりました。こうした事情から、また初期の駐在員の方々のお考えから専門家が隊員たちと親しく席を同じくする機会に恵まれ、1999年末にプロジェクトが終了するまで専門家たちも若い隊員と接することができたのは楽しい思い出です。

新しい隊員を歓迎する会や帰国する隊員の送別会において、自分の子供の年齢である隊員たちが任務やハンガリーについて熱く思いを語るのを聞くのは専門家にとって実に新鮮でした。世話役を任じていた隊員を通じて、専門家が寄贈した本を読んで藤沢周平や池波正太郎のファンが増えたと聞かされたのもなつかしい思い出です。

JICAにとってハンガリーの活動は当初から「期限付き」の性格を有していました。ハンガリーはJICAが活動する通常の発展途上国とはまったく異なり、あらゆる面からみて先進国です。1989年になってようやく社会主義のくびきから離脱したハンガリーが、社会的・経済的停滞から回復するまでの一時的な手助けがJICAに求められた役割であり、EUに復帰するとともに終了するべき運命にありました。

専門家にとって、このようなハンガリーで活動することになるなんて夢想だにしないことでした。

地下鉄に代表されるように古めかしいがしっかりと機能するインフラ、文化的な水準の高さ(当時はリスト音楽院で学ぶ多くの日本人が在留邦人の主力でした)、そして何よりも人々が上品で優しいこと。明治以降の日本が手本にしたヨーロッパがそこにありました。

JICAの専門家稼業を20年以上もやってきた専門家にとってもハンガリーは別格の国であり、この国で専門家を6年半もやることができた幸運を感謝しています。

隊員の方々は、いくつもの国を経験できる専門家と違ってハンガリーと他国の比較が難しいと思います。ハンガリーが「すべて」かも知れません。もちろんそれでいいのですが、あなたが経験したハンガリーはJICAにとって非常にユニークな国であり、そのハンガリーに隊員として駐在できたことがどれだけ幸運だったか、老婆心ながら書いてみたいと思って筆を執りました。

Egy különleges tapasztalat

Wada Iwao(szakértő)

A JICA által Kelet és Közép-Európába először küldött hosszútávú szakértőjeként érkeztem Magyarországra 1993 júniusban, amikor már megvolt a JOCV iroda és már

elindult az önkéntesi tevékenység is. Magyarországon JICA iroda nem volt, ezért még 1995-ben is, amikor a Termelékenységfejlesztési Projekt elkezdődött, a szakértők a JOCV képviselet irodának lettek vendégei. Ebben az állapotban, a korai képviselet ötletére a JICA szakértők az önkéntesekkel baráti módon közös székeken osztoztak az irodában, aminek közönhetően 1999 év végéig, amíg a projekt befejeződött szakértőkben a fiatal önkéntesekkel való érintkezés vidám emlék maradt.

Az újonnan jött önkéntesek fogadópartija, vagy a hazatérők búcsúestjén Magyarországot lelkesen méltató önkéntesek alakja számomra, a szakértő számára, – hiszen koruknál fogva gyermekeim lehettek volna – maga volt a megtestesült frissesség. Az is egy kedves emlék, amikor az önkéntesektől megtudtuk, hogy az odaajándekozott könyveket olvasva Fujisawa Shuuhei illetve Ikenami Shotaro rajongói tábora megnőtt.

A JICA tevékenysége Magyarországon a kezdetektől fogva „meghatározott időre" szólt. A JICA tevékenysége felől nézve Magyarország, bármilyen oldalát tekintjük is már egyáltalán nem egy fejlődő ország, hanem, egy fejlett ország. 1989-ben a szocializmus béklyójától megszabadult Magyarország társadalmi-gazdasági pangásból való életre keléséig tartó ideiglenes szakaszában valóban volt értelme a JICA segítségnyújtásának, de az EU-hoz való csatlakozással egyidejűleg ez sorsszerűen lezárult. Még álmomban sem mertem volna arra gondolni, hogy szakértőként egy ilyen országban fogok majd szolgálatot teljesíteni.

Ha a metrót veszem példának valóban kissé öregesen hatott, de a működőképes infrastruktúra, a magas kulturális színvonal (például a Liszt Ferenc Zeneakadémiára járó sok japán diák akik akkoriban a japánokat képviselték) és mindennél inkább az emberek jól neveltsége és kedvessége meggyőző volt. Olyan volt, mintha a Meiji utáni Japán kelt volna életre Európában. Számomra, aki a JICA-ban szerzett több mint húsz évnyi szakértői gyakorlattal jöttem ide, Magyarország egy különleges kategória és nagyon szerencsésnek érzem magam és hálás vagyok azért, hogy ebben az országban hat és fél évet szakértőként dolgozhattam.

Nektek önkénteseknek nehéz lenne Magyarországot egy másik országgal összemérni, nem úgy, mint a sok országot látott szakértőnek. Valószínüleg Magyarország nektek a „minden". Persze, evvel nincsen semmi baj, de az a Magyarország amit ti megtapasztaltatok, a JICA szempontjából egy nagyon különleges ország, úgyhogy gondoltam tollat ragadok, és mégha kicsit öregasszonyos is a kotnyeleskedésem, ideírom nektek, mennyire szerencsések vagytok, hogy itt teljesíthettetek szolgálatot.

* * *

遠のく思い出の中に

大内　日出夫
2002年1月から2004年1月、Project　DEED
(ドナウーイヴァーロッシュ工科大学における環境技術者人材育成)

2002年10月バーベキュー、隊員、短専、3家族の団欒
2002 október barbecue önkéntesek, részidős szakértők, és a három család alkotta családi kör

2007年4月　所長木村精一さんから事務所閉鎖予定に伴う原稿依頼のメールを受け、日頃の生活で忘れかけていたハンガリーでの思い出が蘇って来ました。

「ドナウーイヴァーロッシュ工大にフルコースの環境工学科が設立されたのかな？」

これが最初に浮かんだことでした。流動的な教育行政の中で、工大はスクラップアンドビルト方式ではなく、より困難な純増でのフルコースを狙っていたからでした。

振り返ってみました。事務所の皆さんはじめ、先陣のJICA専門家、青年協力隊員、街の企業の皆さんにはDEED一同(3家族6人)　初めから帰国まで何かにつけてお世話になり、お蔭様で楽しかった思い出が多く、改めて感謝いたします。とくに同じ街に赴任していた大見さん、渡辺さんには生活の面で必要な細々したことまで親切丁寧に教えて頂き、ありがたかった。その後、林田さん、田代さん、太田さん達が赴任されて、それぞれのイベントに参加したり、時々JICA仲間(短期専門家の方々も)が集まり、バーベキューなどをしながら楽しい時を過ごしました。

ブダペシュトでの隊員懇親会(送別会・歓迎会)にも幾度か参加させて頂き、「ドナウの唄」や「荒城の月」を時にはさびしく、時には楽しく合唱したのも心に残っています。バイオリンもすばらしかったな。いま、皆さんはどうしているのかな？ハンガリーでの経験を活かしてください。DEED一同6人はその後もそれぞれ元気に人生を楽しんでいます。これもDEED活動に係わった短期専門家の皆さんと国内で支援してくださった方々のご好意とご協力のお蔭です。ありがとうございました。

Tovatűnő emlékek közepette

Ouchi Hideo
2002 januártól 2004 jauárig – DEED program
(Környezetmérnöki képzés a Dunaújvárosi Ipari Főiskolán)

2007 áprilisában Kimura Seiichi irodaigazgatótól emailt kaptam, melyben az iroda

megszűnéséről szóló tájékoztató mellett, érkezett egy esszéírásra való felkérés is, amitől azután újra megelevenedtek az akkori emlékek.

Vajon sikerült-e beindítaniuk a teljeskörű környezetmérnöki képzést? – jutott először eszembe. Akkoriban ugyanis a változó oktatási feltételek közepette nem a scrap and build módszerrel, hanem az annál sokkal bonyolultabb nettó növekedéssel célozták azt meg a teljes kurzus létesítését.

Megpróbáltam felidézni. Ismét kálás köszönetem kell, hogy kifejezzem az irodai dolgozókkal az élen, az éllovas JICA szakértőknek, a JOCV-seknek, a városi cégek illetékeseinek akiktől mi a DEED-programban résztvevők (három család, hat ember) mindannyian egészen a hazautazásunkig rengeteg segítséget kaptunk, és akiknek köszönhetően sok örömteli emlékünk maradt. Különösen köszönjük a segítéget az ugyanabban a városban szolgálatot teljesítő Ominak és Watanabének, akik még a mindennapi élethez szükséges apró-cseprő ügyeket is kedvesen és udvariasan magyarázták el.

Azután amikor Hayasidáékat, Tashiróékat, Otáékat is kiküldték részt vettünk a különböző eseményeken, olykor a JICA-s barátokkal (részidős szakértőkkel is) összegyűltünk egy barbecue-re, vagy más mulatságra.

Budapesten önkéntes-találkozókra (fogadóestek, búcsúestek) is minduntalan meghívtak bennünket, és emlékszem hogy a „Duna-dalt" vagy a „Várrom feletti holdat" énekeltük közösen, hol busongva, hol vidáman. Az a hegedűjáték is mily csodálatos volt! Vajon ki mit csinál? Hasznosítsátok a magyarországi tapasztalatokat! Az a hat DEED-s ember azóta is boldog, egészséges életet él. Ez is a a DEED programhoz kapcsolódó részidős szakértők és az országban segítők jóakaratának köszönhető. Nagyon szépen köszönjük!

*　　*　　*

氏名： 久新 正三郎 職種：水質汚濁防止技術

プロジェクト名： Dunaújváros工科大学における環境技術人材育成

3人の専門家(家族を含め6名の日本人)が全く未知のハンガリーに赴任しました。任地Dunaújvárosには青年海外協力隊員(日本語、縫製、後に体育)がおられ、都合をつけては会食をし、元気をいただきました。また任地には日系企業「相川電子」(自動車に搭載するCD機械アッセンブリーなどを製作)があり、日本人との接触は比較的容易にできました。

恒例の海外青年協力隊員の赴任、離任の歓送迎会に参加し、元気な若者からエネルギーを沢山もらい仕事を進めることができました。若者は2年間の任期を終える頃にはハンガリー語を流暢に話すので、語学習得が弱いといわれている日本人感を払拭することをできました。しかし私は3年経過しても現地の言葉をほとんど話すことができず悔しい思いが残りました。

週末には自動車でハンガリーの各地を訪問しこの豊かな国を垣間見ることができました。昼食時にはワイフはワインを飲むことができましたが、私は運転者なので飲むことができず水ばかり飲んで悔しい思いをしました。

ハンガリーで感心したことが幾つかあります。

1. 地下道から乳母車を上げるときに誰でも気軽に手伝うこと。機械設備が無い方が人間の温かみがあること。

2. 飲料容器のデポジット制度が行われている。この点に関して日本はメーカーの力が強く、発展途上国以下である。リサイクル以前にリユースである。

3. 企業の税金5%を特定の団体に寄付することができること。

4. 劇場で小さな子供が騒がないこと。日本では親の子供に対する躾の悪さに辟易している。

Kyushin Shozaburo (szakértő) foglalkozás: vízszennyződés-megelőzési tudomány
Környezetmérnöki képzés a Dunaújvárosi Ipari Főiskolán

Három szakértő (a családtagokat is beleértve hat japán ember) kiküldetésben a teljesen ismeretlen Magyarországon. A kiküldetési helyszínen, Dunaújvárosban voltak JOCV önkéntesek (japán nyelv, varrás, később testnevelés), alkalmanként együtt ettünk, frissességet kaptunk tőlük. A helyszínen egy japán vállalat, az „Aikawa Denshi" (gépkocsiba való CD készülékeket stb. gyártanak) is ott volt, a japánokkal való kapcsolattartás relatíve egyszerű volt.

Rendszeresen részt vettünk a JOCV önkéntesek fogadó- és búcsúestjén, a fiataloktól sok energiát kaptunk, munkánk folytatásához. A fiatalok amikor befejezik a két éves szolgálatot már folyékonyan beszélnek magyarul, eltűnt tehát az a kép a japánokról, hogy gyengék a nyelvtanulásban. Ennek ellenére én, aki három évig Magyarországon voltam, szégyellem, de mégsem tanultam meg beszélni.

Hétvégente kocsival Magyarország egyes tájait jártuk be, bepillantást nyerhettünk ebbe a gazdag országba. Ebédre a feleségem bort ihatott én meg - miután én voltam a sofőr – csak vizet. Ezt nagyon sajnáltam.

Volt néhány dolog amit magyarországon észrevettem:

1. Amikor aluljáróból babakocsit visznek föl bárki könnyedén segít. Ha nincsenek gépek és berendezések, az emberek kedvesebbek

2. Az italos palackok esetében betéti rendszer van. Ebben a kérdésben Japánban erősek a gyártók és a megoldás rosszabb mint a fejlődő országokban. Itt újrafelhasználás helyett újrahasználás van.

3. A vállalatok adójuk 5%-át meghatározott csoportoknak juttathatják

4. A színházban a kisgyerekek nem rajcsúroznak. Japánban visszataszító mennyire rosszul nevelik agyerekeket a szülők

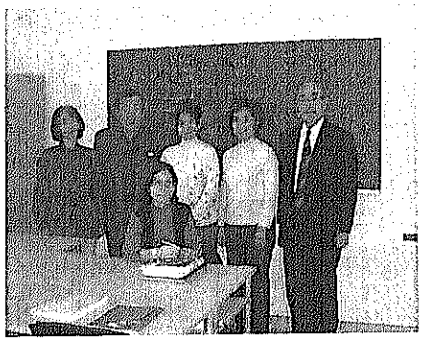

専門家家族のハンガリー語受講風景。講師は大学の語学のエリカ先生。1回2時間＊週2回＊8ヶ月。英語での説明に四苦八苦する。私は結局ものにできず仕舞い。右端が小生。

Szakértők és családtagjaik magyarórán A tanár az egyetem nyelvésze Erika tanárnő. 2óra/1alkalom x 2alkalom/hét x 8hónap. Küszködtünk az angol magyarázattal. Végül azután feladtam. A jobbszélen vagyok jómagam.

大学の学生を対象に専門外の「日本文化の紹介」をプレゼンテーション。新しい企業ホンダ、松下、SONYの出発点、発展を説明し、ハンガリーにチャレンジを促す。

A főiskola diákjainak tartok szakmán kívüli előadást: „A japán kultúra bemutatása" Az fiatal cégek Honda, Panasonic, Sony kiindulópontját, fejlődésüket magyaráztam el, a magyarokat is szerepvállalásra buzdítva.

海外青年協力隊員の柔道模範演技。高校の文化祭(?)を見学。大田一世君の上手な受身の演技。

JOCV cselgáncs formagyakorlatok bemutatója. Látogatás egy középiskolai kulturális rendezvényen (?) . Ota Issei ügyesen játszott a szenvedő szerepben.

*　　*　　*

平塚　公一(ひらつか　こういち)

職種：長期専門家　－　中小企業育成指導

配属先：HPC(Hungarian Productivity Center)、ハンガリー生産性センター

ハンガリー通信　No6－2(2001・07・27)掲載記事から

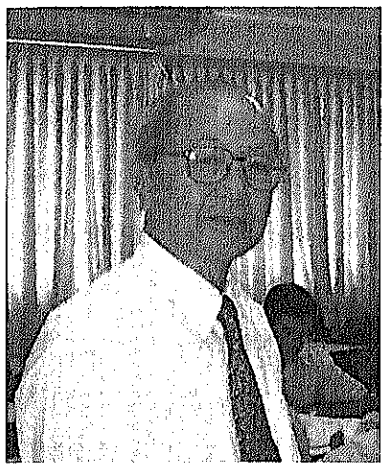

ハンガリーにはJICA傘下の海外青年協力隊員が20数名いる。女性2/3、男性1/3だ。ボランティアで2年間この国のために尽くす。分野は日本語とスポーツが約10名ずつで、その他に婦人子供服とか、幼稚園教諭とか、司書とか、理学療法士という分野の人もいる。それぞれが地方都市に散り、自分の専門分野の指導に当たっている。

スポーツは柔道、剣道、野球が主な種目で、ゴルフとかゲートボールはない。先日柔道隊員の送別会があり、協力隊の会合に初めて参加させてもらった。オペラ座近くの小さなレストランを借り切り、約30名が集まった。JICA関係者のほぼ全員が出席し、隊員のハンガリー人友達も2、3名来ていて大変な盛会だった。

やはり各地に散らばっている隊員が、こうして久しぶりに仲間に会うのは嬉しいのだろう、始まる前から皆の声が上ずっている。送別会は口実で、別れを惜しむ雰囲気は全くなく、久しぶりの再会を心いくまで楽しむぞ！といった感じが溢れていた。

何が始まるのか楽しみにしていたら、大音量のバックグランド・ミュージックに乗って、女装した男性隊員5、6名が次々とトイレの扉から登場して来る。全員黒いシミーズみたいなものを着て化粧している。胸もちゃんとある。そして帰国する主賓隊員のテーブルに行き、抱き合ってチュッチュと挨拶している。観客からはワーワー、キャーキャーのもの凄い反応だ。

JICAの先輩専門家R氏はいつも冷静で、「平塚さん、あの衣装はどこから調達して来たと思いますか？」と訊いてくる。「今そんなこと、どうでもいいじゃないか」と思ったが、私は一番の新参者、失礼があってはならぬ。日本にいた時とは打って変わって、O型の顧客志向で「そうですね、多分貸衣装屋から借りて来たのではないでしょうか、ハイ」とつまらぬ返事をする。これで会話は終ったと思ったのに、「賃料はいくらぐらいするんですかね？」とまた訊いてくる。「そんなこと知るもんか、知りたかったら自分で調べて来い！」と言いたいが、年功序列のJICA組織ではそんなことは言えない。質問が聞こえないふりして黙っていた。

とにかく、出だしからもの凄い盛り上がり方だ。4、5人いるレストランの従業員がびっくりして口を開けている。中東欧はまだ西欧の性の乱れに毒されてなく、ゲイもレズもあまり知らないらしい。彼らはこんな男性を見たことがないのかも知れない。作業の手を休めて、全員息を殺して見つめている。深呼吸している従業員もいる。何だかまずい。こんなことから道を誤ってほしくない。国際協力事業団といっても、こんな協力はよくない。こんなことをやっていたら、取り締まりが来るかも知れな

い。

心配性の私は、ブダペストでこんなことが許されるはずがないと不安でたまらない。というのも、私は31年前ブダペストで秘密警察に注意されたことがあるのだ。当時イギリスの大学に学んでいたのだが、夏休みに日本人の友達と2人で車で欧州大陸を旅行していて、ブダペストに来ていた。ブダペストの場末レストランでハンガリー男性2、3人と親しくなり、夕食後彼らと一緒に車でヤーノシュ山というドナウ川の西側の山に登った。

頂上で眼下のドナウ川を見ながら涼風に吹かれ、友達のギター伴奏で当時はやっていたボブ・ディランの「Blowing in the wind」とか日本の「花」(春のうららの隅田川)をみんなで歌ったり、踊ったりして大騒ぎをしていたら、突然暗闇の中でサーチライトが光り、我々が照らし出されたのだ。秘密警察だという。我々2人は、ずっと尾行されていたのだ。秘密警察活躍中の共産主義時代だ。

その旅行ではチェコを通過してハンガリーに入って来たのだが、実はチェコでも秘密警察に捕まったのだ。爽やかな夏の夕方、静かな田舎道を走っていたらエラク快適で、道は舗装してあるし、両脇には背の高い街路樹が整然と植えられ、ゆったりとした長い直線道路がゆるやかに上り下りを繰り返している。500mぐらい上りを走ると、次は500mぐらい下るといった感じなのだ。それに、我々以外車が全然いない。調子に乗って、ソーラン節を歌うように「♪こりゃ快適！」「♪そりゃ快適！」と大声で叫び、歌いながらすっ飛ばしていたら、本当に怪敵が現れた。

秘密警察だ。突然どこからともなくパトカーが現れ、凄い勢いで追跡されアッという間に捕ってしまった。何事かと思っていると、彼らは何か紙を示す。そうか、スピード違反か。車が全然いないのにようやるよ、と思って紙を見てみると何だかごちゃごちゃ書いてある。怪訝な顔の我々に、武装警官たちが無愛想に説明する。全然分らないが、どうも何十キロも前から監視されていて、我々が通過した地点とその時の速度が記録されているらしい。

嫌な奴らだ。暫く泳がされていたのだ。文句あるなら、その場で言え。よく会社でもいるが、こっちが忘れた頃、そう言えばあの時ああだったとか、この時こうだったとか昔のことにケチをつける上司がいる。このやり方はダメだ。後で言われると、何だコイツあれからずっとそんなこと考えていたのか、とますます不信感が募る。文句があるなら、やった直後に言え。または、やる前に言え。あれ？これはちょっと無理か。

車は「ホントにイギリスから来たの？！」と思うような英国製1200ccのポンコツ車。友人が外交官なので、車に外交官マークが付いている。英国製ポンコツ車に外交官マーク。友人はオフィスでもないのに、つっかけを履いて人相もガラも悪い東洋人。片やO脚・胴長でゴム草履だが、気品漂う東洋人(私のこと)。秘密警察でなくても尾行したくなる。結局罰金も取られず、スピードをあまり出すなという(多分)注意を受けただけで解放されたが、ずっと監視されていたと思うと嫌な気分だ。彼らの目的は多分、お前達のような変な二人連れは常に我々の監視下にある、という威嚇行為だったのだろう。

チェコでお世話になった秘密警察に、ハンガリーの山頂でまたお世話になってしまった。ゲイ姿で踊ってなくてよかった。もしそうだったら即逮捕だろう。ただ騒いでいただけだったので、お咎めもなく山をすぐ下りろと注意されただけだった。一緒に騒いでいたハンガリー人達は、それじゃあ自分達の職場に案内するよと、我々二人を地下鉄の操作室に連れて行っていろいろ説明してくれた。そう、彼らは地下鉄マンだったのだ。それにしても共産主義国家で秘密警察が尾行しているというのに、片や一般市民は至ってオープンなのが何とも不思議だった。そんな騒動があったので、今青年協力隊がゲイ姿で踊っているのが心配でたまらない。

しばしの興奮の後、第2部に移り楽器演奏が始まった。大正琴のようなツイトラというハンガリー楽器の演奏だ。2、3名の女性隊員が独奏したり合奏したりしてとても上手い。こちらに来て習い始めたというが大したもんだ。短期間でこんなに上手くなるのだ。演奏している隊員の友達で、たまたまブダペストに来ていたという旅行中の女性が飛び入りでその楽器に合わせて歌う。上手い。ヤンヤの喝采だ。会場の雰囲気が自然で、和やかで、なんとも気持ちがいい。みんな楽しそうだ。でも、その幸せは長くは続かなかった。

次にバイオリンとフルートとソプラノ・サックスの演奏が始まった。全員男だ。合奏ではなく、それぞれ順番に独奏だ。それにしてもヒドい。ヒド過ぎる。3人とも、こちらに来て楽器を始めたというので、日が浅いから仕方ないのかも知れないが、人様に聞かせるレベルではない。バイオリンはそれでも常に音が出ていたからバイオリンと分ったが、フルートとサックスは音の出てない部分の方が長く、目をつぶって聴いていたら、音楽というよりも昔の豆腐売りラッパだ。

やはり音がちゃんと出るようになってから聴かせてほしい。だが待てよ、このくらい向こう見ずで行動力がないと、青年協力隊は務まらないのかも知れない。歳をとると相手の救済も考えて言うことが中途半端になる。私も丸くなったもんだ。でも、さすがに聴衆はすっかり冷めて白け切っている。レストラン従業員だけが、失われたゲイ時間を取り戻そうと必死で働いている。

宴もたけなわ、メイン・イベントが始まった。送られる主賓隊員もゲイ姿になって、ボリューム一杯の音楽に合わせて、オリジナル・ゲイと一緒に踊りまくる。さすがスポーツで鍛えただけのことはある。全員そのスピード感といい、身のこなしのキビキビさといい、それは素晴らしい。ギックリ腰やホッカイロと全く無縁の世界だ。相当酒を飲んでいるのに全く物ともせず、次々と違う曲を踊りまくる。そのすさまじいエネルギーに圧倒されてボーッとしていたら、例のR氏が「やはり日頃ストレスが溜まっているんでしょうネ。ガス抜きが必要なんですかネ」と言う。聞こえないふりをして黙っていた。そして、そっと座り直して彼に背を向ける。もう話し掛けてもダメだぞ。

隊員は30歳前後の若者達だが、みんな気持ちがいい。なぜなのか考えてみたら、理由の一つは彼らの日本語だ。爽やかで、最近の日本で流行っている嫌な話し方とは違う。嫌な話し方とは以下のようなもので、Nが嫌で、Yが普通の表現だ。

1. N「彼的センスは最高」
   Y「彼のセンスは最高」

2. N「会社が遠いじゃないですか、だから早起きします」
   Y「会社が遠いので、早起きします」

3. N「ドライバーで強く打つ？(語尾を上げる)、でもあまり飛ばないのヨ」
   Y「ドライバーで強く打っても、あまり飛ばない」

それにしても日本はいい国だ。呑気にこんなことを言っていられる。幾多の戦いに敗れたハンガリーは何度も支配者の言語を押し付けられた。過去、日本は他国に自分の言語を押し付けたことはあっても、押し付けられたことはない。こんな恵まれた国は他にあるのだろうか？

以上

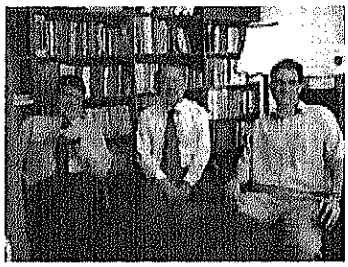
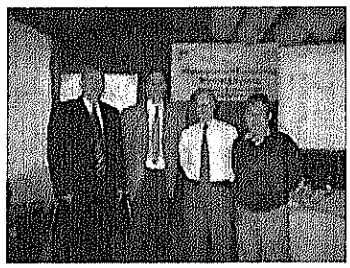
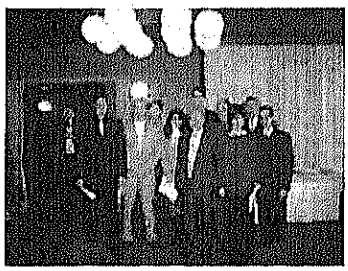

左上・・・HPCオフィス、2002、ハンガリー経済省内のHPCオフィス。両脇は同僚ハンガリー人コンサルタント。
右上・左下・・・ハンガリー第三国研修会、2002、ハンガリーと近隣9カ国の生産性向上指導者を約30名集めて、3週間の研修を毎年行った。
右下・・・パラグアイ、2004、帰国後JICA短期専門家でパラグアイの研修会講師。
文中の写真・・・ミャンマー、2006、経産省とAPO(アジア生産性機構)共催のメコン・プロジェクトでミャンマーの薬草農園の経営指導。

Hiratsuka Koichi
cikke a Hangari Tsushin No. 6/2 (2001/07/27) számából
Japán nemzetközi együttműködési ügynökség
Japán külföldi önkéntes szolgálat

Magyarországon a JICA égisze alá tartozó JOCV-ben kb 20 ember van. 2/3-uk nő, 1/3-uk férfi. Két éven át segédkeznek az ország javára. A szakterületük japán nyelv és sport, körülbelül tíz-tíz fővel, azon kívül pedig női és gyermekruha készítő, óvodai

nevelő, könyvtáros, gyógytornász, stb. is van. Mindegyikük az egyes vidéki városokban oktatja a saját szakterületét.

Cselgáncs, kendó, baseball, a főbb sportok, golf és gateball nincsen. A múltkor egy judóst búcsúztattak, először volt alkalmam résztvenni az önkéntesek találkozóján. Az Operaházhoz közel, kibéreltek egy kisétteremet és vagy 30 fő gyűlt össze. A JICA illetékesek szinte mind ott voltak, és önkéntes is volt ott vagy 2-3 ember, nagyon jól sikerült rendezvény volt..

Végsősoron boldogok lehetnek az ország egyes részeire szétszórt önkéntesek, ha találkozni tudnak, már kezdés előtt mindenki a hangját hallatja. A búcsúest itt csak egy kifogás, semmi nyoma az elválás miatt érzett bánatnak. Rég nem találkoztunk, mulassunk amíg bírjuk! – típusú érzés kerít hatalmába.

Feszülten várakozva gondoltuk, valami csak el kezdődik már, amikor a hatalmas hangerejű háttérzenére megjelent néhány női ruhát magára húzott férfi önkéntes, vagy öten-hatan, egyesével a wc ajtón keresztül. Mindannyian valami fekete kombiné szerűt viselnek és ki vannak festve. Még mellük is van. Azután odamennek a hazatérő önkéntes-fővendég asztalához megölelik, csókokkal köszöntik. A közönség oáoázik meg huhog – hihetetlen ováció.

R úr, aki a JICA egy mindig nyugodt veterán szakértője odajön és azt kérdi – Hiratsuka, maga mit gondol, honnan kapták ezt a maskarát? „Most hogy jön ez ide, hát nem mindegy az?" – gondoltam, de nekem, aki itt még igazán újonc vagyok nem lehet gorombáskodnom. Japánbeli önmagambül kivetkőzve igazi 0-ás vércsoportúként és vendégcentrikusan válaszolom neki – „Hát igen, igen, talán csak nem éppen a ruhakölcsönzőből vették kölcsön, ugye, hát persze." – Gondoltam, az unalmas válasszal vége is lesz a beszélgetésnek ennek ellenére folytatja. – Vajon mennyibe kerülhetett a ruhakölcsönzés, mit gondol? – kérdi már megint. „Hát tudom is én azt, ha érdekel nézz utána magad" – szeretném neki mondani, de az életkorok hierarchiájára épülő JICA szervezetben nem lehet ilyeneket mondani. Ezért csöndben maradtam, színlelve, mint aki meg sem hallotta a kérdést.

Mindenesetre a kijövetel óta elég nagy a jókedv. Az étterem 4-5 alkalmazottja is megdöbbenve tátott szájjal nézi. Közép-Kelet Európa még nincs megfertőződve a nyugati nemiség elhajlásaitól, úgy tudom, sem a homókat sem a leszbikusokat nem nagyon ismerik még. Ezek sem láthattak még ilyen férfiakat. Pihennek a munkában

megfáradt kezek és mindegyik lélegzetét visszafojtva ámul-bámul. Az egyik alkalmazott mélyeket sóhajt. Valami szörnyű ez. Nem szeretném, ha erre térnénk el az ösvényről. Még ha nemzetközi együttműködési szervezet vagyunk is, itt nem ebben kéne együttműködni. Ha ilyen dolgokat csinálunk, ellenőrzést fognak tartani nálunk.

Nyilván, én vagyok az aggályoskodó, mert úgy gondolom, az egyszerűen nem lehet, hogy Budapesten ilyen dolgot megengedjenek. Ehhez persze hozzátartozik, hogy engem már 31 évvel ezelőtt figyelmeztetésben részesített Budapesten az akkori titkosrendőrség. Akkor épp egy angol egyetemen tanultam és a nyári szünetben japán egyetemista barátommal kettesben kocsival utaztuk be az európai kontinenst és Budapestre is eljutottunk. Egy külvárosi étteremben jóba lettünk 2-3 férfival és a vacsora után együtt felmentünk kocsival a János hegyre, ami a duna nyugati oldalán magasodik.

A csúcsról lenézve néztük a Dunát, hagytuk, hogy a hűs szellő fújjon bennünket és barátom zenei kíséretével rázendítettünk az akkoriban népszerű Bob Dylan számra a "Blowing in the wind" -re, majd a japán "Hana"-ra ("Tavasszal csillogó Sumidagawa...") és így énekelgettünk, táncolgattunk együtt, elég nagy zajjal, amikor hirtelen a sötétből ránk vetült egy keresőfény és elvakított minket. A titkosrendőrség. Folyamatosan követtek bennünket kettőnket. Ez volt a titkosrendőri tevékenység közepette virágzó kommunista korszak.

Akkor a cseheken át jöttünk Magyarországra, de igazság szerint már a cseheknél elfogtak bennünket a titkosrendőrök. Egy kellemes nyári éjszakán egy csendes vidéki úton suhantunk nagyon kényelmesen, az út ugyanis le volt aszfaltozva és a két oldalán egyenletesen ültetett hatalmas fák ágaskodtak. Nagyon nyugodt, egyenes út volt, vissza-visszatérő enyhe emelkedőkkel, lejtőkkel. Egy kb 500m-es emelkedő után 500m-es lejtő következett, úgy kell elképzelni. Ezen felül, rajtunk kívül senki az égvilágon, sehol egy kocsi. A jó hangulatba belefeledkezve elkezdtük énekelni a „Soran bushi"-t, hogy „nekünk milyen jó", „nekünk milyen jó", egészen addig, hogy azután tényleg jó nagy pácba kerültünk, amikor megjelentek ezek a gyanús alakok.

A titkosrendőrség. Egyszer csak a semmiből egy rendőrautó jelent meg és hihetetlen energiával vett üldözőbe minket. Egy pillanat alatt lecsaptak ránk. Épp azon gondolkodtam, vajon mit akarhatnak tőlünk, amikor elém tartottak egy papírlapot. Ja, persze, sebességtúllépés. „Igaz, hogy nem volt ott egy árva autó sem, de ti aztán nagyon figyeltek" – gondoltam magamban, amikor jobban megnézve a lapot látom,

hogy oda firkantva valami értelmetlenség. Kétkedő tekintetünkre elkezdik nekünk magyarázni mogorván, ők, a fegyveres rendőrök. Azt ugyan nem értem, hogy mit, de valószínűleg már több tíz kilométer óta szemmel tartottak, valószínűleg feljegyezték a helyet, ahol elhaladtunk, és az akkori sebességünket, amennyivel.

Idegesítő alakok. Hagytak minket még egy kicsit futni. Ha van valami bajod, akkor mondjad! A cégeknél is gyakran van olyan főnök, aki mindig akkor hozakodik elő vele mikor más már elfelejtette. „Igaz is, akkor az úgy volt, hogy..." „...ekkor meg így." stb. Mindig a múltra olyan érzékenyek. Hát ez így nem megy. Hogy lehet, hogy ez a fickó azóta ezen gondolkodott..? – egyre kevésbé hiszek neki. Ha van valami baja, hát mondja meg, rögtön utána. Vagy még előtte. Jaj, mit is beszélek, hiszen az lehetetlen.

A kocsi igazi angol gyártmány, 1200 köbcentis rozzant tragacs. Aki látja, biztosan nem hiszi el, hogy Angliából jöttünk vele idáig. A barátom diplomata, rajta van a diplomata jel a kocsin. Diplomata jel, egy angol gyártmányú tragacson, ugye. A barátom, nincs ma hivatalban, papucs van a lábán, egy kinézetre is, stílusra is rossz ázsiai. A másik egy O lábú strandpapucsos, de elegánsba hajló ázsiai (ez vagyok én). Mégha nem is titkosrendőr az illető, egy ilyet akkor is üldözőbe kell venni.
Végül azután meg sem büntettek. Valamit mondtak ugyan, hogy ne menjünk túl gyorsan (ha jól értettem) és elengedtek minket egy figyelmeztetéssel. Szerintem végig figyeltek bennünket. Nem egy kellemes érzés. Valószínűleg azt akarták tudatni velünk, hogy „az olyan fura páros, mint amilyenek ti vagytok, mindig is ott lesz a szemünk" – vagyis fenyegetés alkalmazása.

Tehát Csehszlovákiában éreztük a titkosrendőrség gondoskodását, és Magyarországon, a hegy tetején megint gondoskodó karjaikba futottunk. Milyen jó volt, hogy nem voltunk homoszexuálisnak öltözve. Valószínűleg azonnal letartóztattak volna. Csak hangosak voltunk, úgyhogy különösebb megleckéztetés nélkül figyelmeztetést kaptunk, hogy azonnal menjünk le a hegyről. A magyarok, akikkel együtt mulattunk, mondták, hogy akkor majd cserébe ők megmutatják munkahelyüket. És bevittek minket a metró irányítótermébe és ott mindenfélét elmagyaráztak nekünk. Mivel, hogy metrósok voltak. Még így is, nagyon furcsa volt nekünk, hogy egy kommunista országban, ahol követ minket a titkosrendőrség az egyszerű emberek ennyire nyitottak legyenek. Miután volt ez az incidens, gondoltam, hogy komolyan aggódom értük, ha a mostani fiatal önkéntesek homoszexuálisnak öltözve táncolnak.

Az izgalom még eltartott egy darabig, majd utána elérkezett a második felvonás. Zenei műsor a Taisho kotóra emlékeztető magyar hangszerrel, a citerával. 2-3 önkénteslány lépett fel, hol szólóban, hol kamarázva egymással. Ügyesek voltak. Nagyon nagy dolog, hogy itt kezdtek citerán tanulni. Ilyen kis idő alatt képesek ennyire jól megtanulni. Az egyik fellépő barátnője, aki csak véltlenül járt Budapesten, mintegy utazás közben „beugrott" énekelt a citerajátékra. Ügyes. Vastaps. Jól illik a hely atmoszférájába, harmonikus, nagyon kellemes. Mindenki élvezni látszott, de ez a boldogság nem tartott soká.

Ezt követően egy hegedű, egy fuvola és egy szopránszaxofon koncertje kezdődött. Mind férfiak. Nem zenekarban, csak mindenki sorrendben szólózva. De még így is szörnyű volt. Több, mint szörnyű. Mindhárman itt kedték állítólag. Nincs mese, valószínüleg nem volt elég idejük rá. De azért evvel mások elé kiállni – ez nem az a szint. A hegedű az még szólt valahogy, a hangjából legalább is hegedűre asszociálni lehetett, de a fuvola és a szaxofon... Több volt a csend, mint a felcsendülő hang. Ahogy így, behúnyt szemmel hallgattam, kísértetiesen hasonlított a tofuárus kürtjének tülkölésére.

Legközelebb csak akkor szeretném őket hallani, ha már kijönnek azok a hangok. No de, várjunk csak, vajon ha nincs bennük ennyi vakmerőség helyt tudnának-e állni egyáltalán a JOCV-ben? – Tudom, ahogy az ember öregszik, lanyhul az arra való készsége, hogy építő kritikát mondjon. (Tegyük hozzá, hogy én még kedvesebb is lettem az idők során.) De valóban, a hallgatóság érdeklődését vesztve széled szét. Az étterem személyzete is, úgy tűnik, sietve igyekszik behozni, amit a homók előadásán vesztett.

Csúcspontjához érkezett az előadás, elkezdődött a fő műsorszám. A hazaküldésre váró fővendég-önkéntes is homo-gúnyát öltött s most hangos zenére együtt táncol a korábbi homókkal. Látszik rajtuk, hogy sporton nevelkedtek. Jó ritmusérzékkel, jó mozgáskultúrával csinálják. Ez a rész gyönyörű. Távol áll tőlük hexenslussz vagy a csípőficam. Biztos sokat ittak, de nem látszik rajtuk; ropják a táncot, egyiket a másik után. Ahogy ott ámuldozom a hihetetlen energiát bámulva, megszólal a példa beli R úr: – Azért jól felgyűlhetett nekik a mindennapos stressz, ugye ? Néha ki kell elgedni a fáradt gőzt, ugye ? – Úgy tettem, mint aki nem is hallja. Majd egy kissé igazítva ültömön hátat fordítottam neki. Így. Most már te ne szólj hozzám.

Az önkéntesek harminc körüli fiatalok, mindegyikük kellemes ember. Miért is? – Ha jobban átgondolom, van egy oka; a nyelv amit használnak. Frissességgel teli, nem úgy, mint az a mostanában dívó beszédmodor, amit ki nem állhatok. Az általam utált beszédmodor az alábbi, N–nel az utált, Y–nal a normális beszédet jelölve.

1. N „Kitűnő neki az érzéke hozzá"
   Y „Kitűnő érzéke van hozzá"

2. N „A munkahely, az ugye messze van, tehát korán kelek. "
   Y „A munkahely messze van, ezért korán kelek."

3. N „Erősen megütöm az ütővel? Dehát, akkor sem repül túl nagyot"
   Y „Ha erősen megütöm az ütővel, akkor sem repül túl nagyot "

(japánul szemléletesebb – a ford)

Még így is, jó hely ez a Japán. Az ember könnyedén kimondhat bármit. A sok háborút vesztett Magyarországra a hódítók mindig rákényszerítették a nyelvüket. A múltban megtörtént, hogy Japán is rákényszerítette a nyelvét egy másik országra, de a japánokra soha nem kényszerítettek semmit. Nem is tudom, van-e még egy ilyen szerencsés ország valahol.

Vége

*　　*　　*

「ハンガリーでの想い出」

氏名：中山光子(調整員)

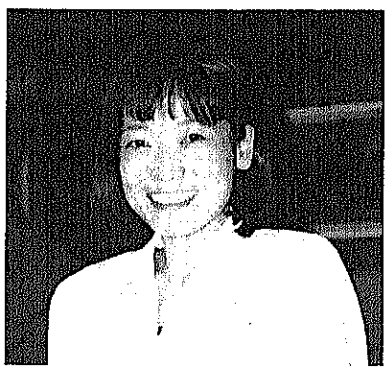

アフリカやアジア派遣を希望していたが、ハンガリーに派遣が決まり、ピンとこないまま着任した。まさに、ヨーロッパ。着任当初忙しく宿も決まらず、1ヶ月くらいだっただろうか、ホテル住まいが続いた。隊員たちが歓迎会を開いてくれ、「ハンガリーはどうですか？僕たちも着任当初は「これでいいのか、協力隊！」と思いましたよ。」と、笑顔で口をそろえて言っていたことを思い出す。元気な楽しい隊員ばかりで安心した。首都ブダペストの夜のくす

んだオレンジ色の街灯が、古ぼけたヨーロッパ調の建物をさらにおしゃれに映し出す。「本当に隊員がボランティアできるところはあるのか？」そんな気持ちで始まった2年間のハンガリー生活。

しかし、私のハンガリー観は、隊員のそれぞれの活動先訪問により変わっていった。活動先や隊員の話から数々の問題点があることに気付く。①地方の学校では、ジプシーの子供たちがだんだん知らないうちに学校を辞めていってしまうこと、②日本語を選択できる学校はあるにもかかわらず、日本人の日本語教師を雇えるほどの予算がないこと、③柔道や野球、他の職種に関しても同様だ、⑤逆に、配属先に協力隊を一人派遣することにより、一人の現地職員が必要となくなり職を失うなど、さまざまな問題があった。やはり、まだまだ開発途上の国だった。

それが今、EU加盟を果たし、ODAの支援が終了を迎えた。ハンガリーから協力隊の活動がなくなってしまうのは寂しいが、協力隊活動が無事終了と考えれば、喜ばなければならないのだと思う。今までの諸問題をすべては解決できてはいないだろうが、少なくともODA支援の枠外になったほど発展したということと考えたい。

先日、ハンガリー2年間の写真を整理した。何百枚もあったが、一枚一枚じっくりみてしまい、一日費やした。昨日のことのように思い出される。隊員や専門家のみなさん、その後いかが過ごされているだろうか。隊員の皆さんにあっては、是非とも協力隊での経験を日本の社会で生かしていってほしいと思う。

Magyarországi emlékek

Név: Nakayama Mitsuko (koordinátor)

Szerettem volna ha Afrikába vagy Ázsiába küldenek, de Magyarország lett belőle, és anélkül érkeztem ide, hogy összeállt volna bennem a kép Magyarországot illetően. Hát ez tényleg Európa!

Érkezésem után egy darabig szállásom sem volt, vagy egy hónapig hotelban laktam. Az önkéntesek fogadóestet rendeztek nekem és eszembe jut ahogy vidáman, szinte egyszerre kérdezték: „Hogy tetszik az ország? Mi is úgy gondoltuk amikor idejöttünk, hogy »Biztos jó ez így, JOCV?!« ". Megnyugtatott a csupa vidám, boldog önkéntes. A főváros borongósan sárga közvilágítása ellenére is az európai hangulatú épületek előkelőknek tűntek. Valóban van itt valamit tevékenykedniük az önkénteseknek? – gondoltam két éves Magyarországi szolgálatom elején.

Azután az én Magyarország-képem is megváltozott, ahogy végiglátogattam az egyes helyszíneket, ahol önkénteseink szolgálataikat végezték. A szolgálati helyek és az önkéntesek elbeszéléseiből azután több problémára is felfigyeltem.

① Vidéken a cigány gyerekek lassanként kimaradnak az iskolából, anélkül, hogy ez

feltűnne valakinek is. ② A japán nyelv ugyan egyes iskolákban választható, de nincs annyi pénzük, hogy egy anyanyelvi tanárt alkalmazni tudjanak. ③ Hasonló a helyzet a cselgáncs, a baseball és más állásokkal kapcsolatban is. ⑤ A várakozással ellentétben, ha a szolgálati helyre egy önkéntes kerül, egy helyi alkalmazott feleslegessé válik és felmondanak neki. – Sokféle problémával találkoztam akkoriban, és rájöttem, hogy Magyarország mégis csak egy fejlődő ország.

Most viszont, hogy az EU-hoz csatlakozott, az ODA segítség befejeződik. Bár sajnálom, hogy az önkéntesek magyarországi tevékenysége véget ér, de ha arra gondolok, hogy problémamentesen zárult ez a tevékenység akkor boldog kell, hogy legyek. Tudom, hogy nincs megoldva még az összes probléma, de mindenesetre annyira már fejlett az ország, hogy kikerült az ODA segítségre szoruló országok listájából.

A minap rendezgettem a magyarországi két évem fotóit. Többszáz darab volt, de hogy aprólékosan megnézegettem őket, elment vele egy nap. Eszembe jutott minden, mintha csak tegnap lett volna. Vajon meddig maradnak még ott az önkéntesek és a szakértők? Szeretném, ha az összes önkéntes hasznosítaná később a japán társadalomban mindazt, amit a JOCV-ben átélt.

*　　*　　*

阿部　哲史(04-1 剣道)

「初の東欧派遣、初職種の剣道」。広尾訓練所入所式でも赤坂御所でも、こんなキャッチフレーズで初の剣道隊員の私が注目を浴びたのは平成4年。しかし、現実は甘いものではなかった。注目度とは裏腹に、先輩隊員も所長もいない、事務所もなければ配属先が準備するはずも住居ない。聞いていた配属先の仕事も半分しかなく、嵐のようなスタートだった。

とはいえ、仕事よりも趣味での人間関係を重視するハンガリー人と打ち解けるのは難しくなかった。半年任期を延長して帰国した私は平成7年、ハンガリー剣道連盟のメンバーに呼び戻されるかたちで同国に舞い戻った。国立大学の助教授、つまりフリーの立場である。隊員時代に配属先であったハンガリー剣道連盟(非営利組織)では幹部となり、隊員を受けいれる側の人間にまでなってしまった。

ハンガリーには2006年12月までに、延べ7名の剣道隊員が派遣された。15年前、100名にも満たなかった会員は現在500名強。着実に増え続けている。他のスポーツに比べると組織は小さいが、日本文化ブームにもあやかって活動は充実している。国際試合では欧州の頂点にも立ち、剣道普及が進んでいる西側諸国から恐れられるまで成長した。隊員に育てられたハンガリー剣士達は、今や近隣諸国から羨望の眼差しで見られる剣道のエキスパートなのである。

私は短大教員をしながらブタペストに生息している。相変も変わらず剣道指導の毎日。剣道を通じてハンガリーの若者が誇り高く生きている姿を見るのが何よりも好きだ。そんな彼らを見るたびに、剣道隊員の派遣事業は間違いなく成果を挙げたと確信している。

Abe Tetsushi (04-1 kendó)

"Kendó - az első keleteurópai kiküldetésem és az első igazi feladatom".

Heisei 4. éve (1992) volt, amikor az első kendós önkéntesként a hirooi kiképzőbázis évnyitóján és később az akasakai császári palotában is magamra vontam a hallgatóság figyelmét e mottóval.

A valóság azonban közel sem volt ennyire egyszerű. A kulisszák mögött egy társak és vezető nélküli helyszin állt, melyben még iroda sem volt és a kiküldetési hely által beigért szállás sem volt előkészítve. Csak ködös információim voltak a munkáról, és oly hirtelen kezdődött az egész mint egy nyári zivatar.

Ugyanakkor, a magyarokkal, akik szabadidős tevékenységhez kötődő emberi kapcsolatokat még munkahelyieknél is nagyobb becsben tartják, nem volt nehéz megtalálnom a közös hangot. Bár küldetésemet fél évvel meghosszabbítva tértem csak haza, 1996-ban a Magyar Kendószövetség tagságának meghívására végül ismét visszatértem az országba.

Egy állami egyetem adjunktusaként, szabadon, kötelezettségek nélkül végezhettem a munkám, egykori önkéntesi szolgálatom célszervében a Magyar Kendószövetségben (KhT) pedig igazgatói feladatokat bíztak rám, egészen addig, hogy immár az újonnan érkező önkéntesek fogadóparnerévé váltam.

Magyarországra 2006 decemberéig kendós önkéntes összesen 7 fő jött. A Szövetség, mely tizenöt éve még száz főt sem tett ki ma már több mint 500 tagot számlál, sőt, jelenleg is növekszik. Más sportokkal egybevetve ugyan a kendószövetség kicsi, de a japán kultúra népszerűségét is kiaknázva virágzik. Nemzetközi viszonylatban Európa csúcsára is sikerült felküzdeni magunkat, Akkorát fejlődtünk, hogy még az a Nyugat-Európát is képesek vagyunk rettegésben tartani, ahol a kendó már elterjedt

sportág. Az önkéntesek által kitanitott magyar bajvívókra mint kendó-mesterekre irigykedve tekintenek a szomszédos országok klubtársai.

Főiskolai tanári hivatásom végzése mellett Budapesten húzódtam meg és változatlanul a kendó-oktatással telik minden napom. Nincs is annál szebb érzés számomra, mint ha láthatom a magyar fiatalok büszke alakját. Amikor igy elnézem őket, mindig meggyőződöm arról, hogy a kendós önkéntesek munkája bizonyosan hozzájárult ahhoz, hogy eljuthattak idáig.

*　　*　　*

あの頃のハンガリー

6年度1次隊　日本語教師
後藤　史与

私は1994年7月～97年6月まではGödöllõ農業大学(現St.イシュトヴァーン大学)で自由選択の日本語を、96年9月からはKároli Gáspár Ref.大学の日本学科でも授業を掛け持ちし、97年9月～98年2月までは後者の大学に配属転換となり、三年七ヵ月をハンガリーで過ごしました。

あの当時、旧東欧三国(ポーランド・ハンガリー・ブルガリア)へ派遣される隊員はウイーンで二泊三日の研修がありました。ステファン大聖堂に近いホテルに宿泊し、午前は基金事務所で研修を受け、午後は観光が用意されていました。最後の夜に大聖堂前の広場で大道芸人宜しくポーランド隊員がギターを弾き、その他の隊員が「リンダ」を歌って踊り、取り巻きの観光客がギターケースに小銭を投げ入れてくれました。その小銭を打ち上げ資金の一部にしてビールで乾杯し、翌朝それぞれの任地へ赴きました。

94年7月、ハンガリーへ最初の一歩を踏んだ国際空港は、現在貨物空輸や格安航空機の離発着に使用されているもので、一国の空の窓口と言うにはあまりの小ささと暗さに驚きました。JOCV事務所に荷物を置き、まずは腹ごしらえと言うことで、先輩隊員と調整員の後について事務所近くのレストランへ行きました。7月の暑さと移動の疲れから、まずはアイスコーヒーを飲みたいと先輩隊員にお願いしたところ、「ハンガリーに日本のようなアイスコーヒーは無いよ。頼んでみるけ

ど・・・」との返答。先輩隊員が「Jéges kávé(日本語アイスコーヒーの直訳ハンガリー語)」と言って注文してくれて、手元に届いた飲み物はデミタスカップに入ったホットのエスプレッソに氷を浮かべたものでした。

Gödöllõ農業大学で始まった語学研修では「新学期から貴方の赴任校でもあるわけだから、語学研修中のステイ先はSzadaです」と調整員に言われ、落ち着いた先はGödöllõ-Szada間のバスが日に三本しかない村でした。たまたまホストマザーがGödöllõ農業大学の学生寮で管理人の仕事をしていたので、平日の朝は彼女の車で行けるという好条件でしたが、朝7時開始の彼女の仕事に合わせるため、毎日授業開始2時間前に着席していた真面目隊員でした。

当初Gödöllõ農業大学が用意してくれた住居は客員教授用の2LDKでしたが、ハンガリー語教師が単身赴任の女性ボランティア教師に相応しい住居を交渉してあげると言ってくれて、案内された所が留学生寮の一室でした。学生がいなくなる長期休暇中に温水や暖房が切られる寮生活は協力隊員に相応しい住環境だったのかもしれません。その後間もなく空手隊員も赴任し、ある日どのように水シャワーに耐えているのか聞くと、「腕立て伏せ100回やってから浴びると寒くないよ」と教えてくれました。96年、隊員の安全確保と事務所との連絡に必要とのことで地方隊員に携帯電話が支給されましたが、その頃は空手隊員と二人で一台の携帯を一ヶ月交替で使用していました。それでも何も不便を感じない時代でした。

ほんの一昔前のことなのですが、晩秋から春までは、果物といえばバナナだけ、野菜は根菜とキャベツしか店頭に並ばなかった時代、買い物で5千Ft.札を出すと「釣りは無い！」と怒鳴られた時代、ブダペストの一ヶ月定期が860Ft.だった時代。今、先進国の大都市とそう変わりなくなったブダペストを見ると、良い時代に協力隊員として暮らせたと思います。そして、日本語教材以外に日本語を見ることが無かったGödöllõでの生活で、生まれて初めて日本語に飢える体験をし、「日本語初歩」を何度も何度も読んで過ごした寮での夜を懐かしく思い出します。本当に良い時代でした。

Az akkori Magyarország

6. évfolyam 1. turnus
japán nyelvtanár
Goto Fumiyo

1994 júliustól '97 júniusáig a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen (jelenleg Szent István Egyetem), illetve '97 szeptembertől '98 februárig, az utódegyetemhez való kapcsolódásig fakultatív tantárgyként oktattam a japán nyelvet. Közben, '96 szeptemberétől másodállásban órákat adtam a Károli Gáspár Ref. Egyetemen is, a japán tanszéken, így végül is összesen 3 év 7 hónapot töltöttem Magyarországon.

Akkoriban, a volt keleteurópai országokba (Lengyelország, Magyarország, Bulgária) érkező önkénteseknek Bécsben tartottak egy 3 nap 2 éjszakás képzést. A Stephansdom-hoz közeli hotelben szálltunk meg; reggelenként az Alapítvány irodájában képeztek bennünket, a délutánokra pedig városnézés volt betervezve.

Az utolsó este a székesegyház előtti téren felcsaptunk utcai zenészeknek. Lengyel önkéntesünk kezelte a gitárt a többi önkétes pedig énekelt és táncolt a 'Linda' ütemére. Túristák vettek körbe bennünket és dobálták az aprópénzt a gitártokba. Az aprópénzt tőkésítettük, söröztünk egyet belőle és másnap reggel mindenki útnak eredt a saját küldetési helye felé.

'94 júliusban amikor először léptem magyar földre azon a nemzetközi repülőtéren, amit most teherfuvarozásra és fapados gépek fel-leszálásra használnak. Megdöbbentem azon, milyen kicsi és sötét is e reptér ahhoz, hogy egy országnyi égbolt nyílása legyen.

Leraktam a csomagjaim a JOCV irodába, majd egy veterán önkéntes és egy koordinátor nyomába szegődve az irodához közeli étterembe mentünk, úgymond "megtömni a bendőt". A júliusi hőségtől és a költözködéstől eltikkadva, azonban arra kértem idősb kollégáimat, rendeljenek inkább nekem egy jeges kávét.

Magyarországon nincs ám olyan jeges kávé mint amit Japánban megszoktál. Mindenesetre megpróbálom ... -- hangzott a válasz.

Kollégám tehát kért nekem egy "jéges kávét" (ez a japán aisu koohii tükörfordítása), de amit kaptunk nem volt más, mint csészényi presszókávéban úszkáló jégkockák.

A Gödöllői Agrártudományegyetemen tanfolyam kezdetén a koordinátorom közölte, hogy "mivel úgy is a szadai iskola van neked kijelölve úticélnak, az új tanévtől fogva majd Szadán fogsz lakni."

Mire valamelyest letelepedtem, rájöttem hogy úticélom egy olyan kis falu melyet naponta csak három buszjárat köt össze Gödöllővel. Lévén, hogy a háziasszonyom olykor a Gödöllői Agrártudományegyetem kollégiumának házmesteri teendőit is ellátta, az az előnyös helyzet állt elő, hogy hétközben reggelente az ő kocsijával mehettem be. Ugyan ez azt vonta maga után, hogy igazodnom kellett az ő 7 órai munkakezdéséhez, így az óra kezdete előtt két órával már a padban ülő, eminens önkéntes lett belőlem.

A legelső lakhatás, amit a Gödöllői Agrártudományegyetem biztosított, az egytemi professzorok számára fenntartott kétszobás lakás volt, de a magyar nyelvtanárom szólt, hogy ő majd beszél az érdekemben és szerez nekem egy olyat, ami nekem, mint egy egyedülálló önkénteslánynak megfelelőbb. Majd megmutatta nekem a külföldi diákok kollégiumának egyik szobáját.

Hogy megfelelőbb körülmény volt-e egy önkéntesnek egy olyan kollégium ahol a melegvizet és a fűtést lekapcsolják mialatt a diákok a hosszú szünetre hazatérnek? -- lehet, nem tudom.

Rögtön azután, odahelyeztek egy karatés önkéntest is, akit megkérdeztem, hogyan tudja elviselni a hidegvizes zuhanyzást. "Ha összeteszed a kezed és százszor leborulsz, akkor utána már nem lesz hideg" -- felelte okítólag.

'96-ban mobiltelefont kaptak a vidéki önkéntesek mondván, hogy az nélkülözhetetlen az önkéntesek biztonságának szavatolására és az irodával való kapcsolattartásra. Bár akkoriban a karatés önkéntessel ketten osztoztunk egyetlen készüléken havi váltásban egymással, mégsem tűnt kényelmetlennek az az időszak.

Igencsak régen volt mindez. Emlékszem, hogy késő ősszel, amikor gyümölcs már csak banán volt, és zöldség is répaféleség meg káposzta volt csak a polcokon. Sikerült is magamra haragítanom a boltosnénit amikor ötezressel próbáltam fizetni neki. Nincs apróm! -- sivította.

Más világ volt az, Budapesten a helyi havi bérlet 860 forint volt. Most, amikor a fejlett országok beli nagyvárosok és Budapest közti különbségek elenyésznek, úgy érzem, éppen jó időben laktam én ott mint önkéntes. Gödöllőn élve, ahol a tananyagon kívül japán nyelven semmi más nem volt, először tapasztaltam meg azt az ínséget a nyelv iránt, amit még soha azelőtt; ma kedves emlékek nekem azok a kollégiumi éjszakák, amelyeken újra és újra végigolvastam a "Japán nyelv kezdő lépéseit" Valóban jó időszak volt.

*　　*　　*

6年度1次隊　日本語教師(テレーズヴァーロシュ高校)　杉本　巨

思いつくまま箇条書きします。

- 印象深かった場所:ローニャで泊めてもらったジプシーの家、5区の青年会館
- 好きな温泉:ジュラ温泉、アンナ温泉(セゲド)
- 行きたかった場所:フェケテトーの蚤の市
- 好きな食べ物:ツィガーニペチェニェ、チャーサールモルジャ

・ 苦手な食べ物:コチョニャ
・ よく行った市場:レヘル市場
・ 好きな路線:ノーグラード北部線(バラッシャジャルマトーイポイタルノーツ)、BP市電41番
・ 好きな音楽:カロタセグのハイナリ
・ 好きな駅:ブダペスト西駅
・ 好きな古本屋:シュトゥディオ古書店(ヨーカイ広場)
・ よく行った食堂:ファラフェル ファロダ
・ びっくりしたこと:家の壁一面に上から下まで色とりどりのカビが生えたこと

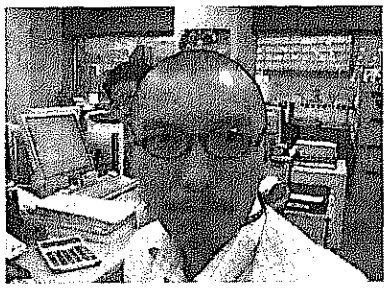
筆者と家族(臼居久美子、布達、文月)

Én meg a családom (Kumi, Buda és Júlia)

・ 好きな楽器:いわずと知れたテケルゥー
・ 好きな本屋:作家の店
・ 一番きれいだった夕日:ホッロークゥーの廃城からの夕日

思い出すことは楽しかったことばかりです。ハンガリーの人々と3年間活動ができたことを感謝し、誇りに思います。

Sugimoto Óki, Japánnyelv tanár, Terézvárosi Gimnázium (1994-1997)

Találomra tettesen felsorolok.

・ Erős benyomást keltett hely: Cigány lakása, ahol adtak szállást Lónyában, V kerületi ifjúsági ház
・ Kedvenc fürdő: Gyula, Anna gyógyfürdő (Szeged)
・ Ahova szerettem volna menni: Feketetói vásár
・ Kedvenc étel: Cigánypecsenye, Császármorzsa
・ Utálatos étel: Kocsonya
・ Gyakran járt piac: Lehel piac
・ Kedvenc vasút/villamos szakasz: Balassagyarmat-Ipolytarnóc (MÁV), 41-es (BKV)
・ Kedvenc zene: Kalotaszegi hajnali
・ Kedvenc pályaudvar: BP Nyugati
・ Kedvenc antikvárium: Studio antikvárium

- Gyakran járt étkező: Falafel Faloda Salátabár
- Mire meglepődtem: Szép színesen és egészen penészesedett a nagy fal a lakásomban
- Kedvenc hangszer: Tekerő, természetesen
- Kedvenc könyvesbolt: írók boltja
- A legszebb napnyugta: a napnyugta Hollókői várromtól

Csak jó és szép dolgok voltak. Büszke vagyok arra, hogy magyarokkal dolgozhattam 3 évig. Szavakkal nem tudom kifejezni, csak „Köszönöm!".

*　　*　　*

「私の中のハンガリー」

6年度2次隊　日本語教師　川崎靖代(旧姓桑山)

私がハンガリーにいたのは、1994年の12月から1997年の1月までででした。約2年の間、いろいろなことを体験させていただきましたが、その中でも1番始めに浮かんでくる思い出は、セゲドの幼稚園で日本紹介をしたことです。私自身の赴任先であるセゲドで、幼稚園の先生と知り合いになり、その方の勤務先で日本文化などを体験してもらう会を開きました。隊員仲間の協力の下、楽しい時間を過ごすことができたのを今でも時々思い出します。次に浮かんでくることは、スーパーでお肉を買うことにちょっとだけ苦しんだことです。語学が苦手な私は、スーパーに行っては対面式のお肉売り場の前を何度も通りながら、「100gの胸肉をください」が言い出せず、落ち込んで帰ったことを思い出します。教えてもらった通りに店員さんに言えばいいだけなのですが、なぜかお肉売り場の前に行くと頭が真っ白になり、何も言えずに帰ったことが何度かありました。結局、ほんのちょっとの勇気で買うことができたのですが、それができたときの満足感は、今でも忘れられません。他にもたくさんのことがありましたが、それぞれがみんないい思い出になっています。現在の私は、レイキヒーリングやカラーセラピーを中心とした仕事をしています。レイキヒーリングは、世界的に広まっているヒーリングであり、日本発祥のヒーリングです。ハンガリーでもされている方はいるようですが、他の国に比べるとまだ少ないようです。近い将来、レイキヒーリングをお伝えすることができ、それが少しでも多くの方の役に立てればいいなと思っています。今の私にできる範囲で、2年間の素敵な時間を過ごさせてもらったハンガリーに少しでも恩返しができたら嬉しいです。

„A bennem levő Magyarország"

1994. II.delegáció
Japán nyelv tanító,
Kawasaki Yasuyo (volt Kuwayama)
1994. decemberétől 1997. januárjáig voltam Magyarországon.

Ezalatt a közel 2 év alatt igen sok mindent tapasztaltam. Elsősorban arra emlékszem vissza, ahogyan Japánt bemutattam egy szegedi óvodában.

A kiküldetési helyem Szeged volt. Itt ismerkedtem meg egy óvodai tanítóval, aki helyet biztosított

az összejövetelekhez, melyen a japán kultúrát ismerhették meg a jelenlévők. Ma is néha visszaemlékezem az önkéntes kollégáimmal kellemesen együtt töltött percekre. És persze eszembe jut az is, hogy milyen nehéz volt húst vásárolnom a szupermarketben, mert nem vagyok ügyes a magyar nyelvben.

Inkább szomorúan elballagtam, minthogy kimondjam:

-Tíz deka csirkemellfilét szeretnék.

Sokszor elsétáltam a hús osztály pultjai előtt, mégsem mertem kimondani azt, ahogyan tanították nekem. Ez többször is megtörtént, és mindig üres kézzel távoztam. Végül egy nap nagy bátorságot vettem, és sikerült vásárolni. Sosem fogom elfelejteni azt a megelégedett, büszke érzést.

Ezen az eseten kívül is sok érdekes dolog történt, mindezek megmaradnak bennem jó élményként.

Jelenleg leginkább Reiki gyógyítással és színterápiával foglalkozom.

Ez a nemzetközi szinten terjedő gyógyítás Japánból származik. Magyarországon is vannak, akik ezzel foglalkoznak, de még mindig kevesen a többi országhoz képest. Célom, hogy a közeljövőben a Reiki gyógyítást tudjam megismertetni minél több emberrel. Örülnék, ha hálám jeléül ezt Magyarországon is terjeszthetném, ahol gyönyörű két évet töltöttem el.

* * *

ハンガリーでの7年間

北山敏之（07-2　合気道）

私は、1995年12月に平成7年度第2次隊合気道隊員としてハンガリーに赴任しました。その活動を1年延長し、一般短期のプログラムオフィサー1年を経て調整員も同じくハンガリーで3年間勤務させていただきました。

おかげでハンガリーの民主化後、7年から17年までの国の変化を目の当たりにする機会に恵まれました。

その間、国籍を問わず多くの人たちに出会いました。その数多くの人たちに支えられてハンガリーでの国際協力事業は行なわれてきました。その歴史の幕が閉じられるのは非常に残念ですが、時代の流れの中では仕方がないことでしょう。ただ、当事業が終了するに当たり、ハンガリー側から継続希望以外の声は聞こえなかったように記憶しています。

当事業に携わった方々の中に、ハンガリーでの記憶が残り、またハンガリーで日本人に関わった人たちの心の中に当事業の記憶が残ります。東欧での協力隊活動はじめ国際協力活動は日本文化的要素が多く、結果が目に見えにくい職種が多いですが、近い将来必ずこの活動が無駄でなかったことが証明されると思います。またそう信じています。

私が関わったハンガリーでの足掛け10年中に、JICA/JOCVハンガリー事務所も大きく変化したように思います。まず日本人職員が入れ替わり、現地スタッフも入れ替わりました。現地スタッフの中には、日本人の目から見て狡賢い人やJICAでの仕事に向いていない人もいました。しかし、日本人から求められるハンガリー人から見たら無駄なまた困難極まる調査等にも取り組んでくれ、彼らも事務所を支えてくれました。

私が調整員の頃に働いてくれました、ビチュケイ　ミクロシュ氏とマフライ　マリーナさん、そして藤本知弥さんには特に感謝しています。

Hét év Magyarországon

Kitayama Toshiyuki　(07-2　Aikidó)

1995 Decemberétől a '95-ös évfolyam 2. egység önkénteseként Magyarországra küldtek. Ezt a szolgálatomat egy évvel meghosszabbítottam, majd egy évig "rövid időre megbízott általános programvezetőként" tevékenykedtem, és végül

koordinátorként még három évig dolgozhattam Magyarországon.

Ennek köszönhetően a magyarországi demokratizálódás utáni, '95 és 2005 közötti időszakban szinte a szemem előtt zajlott le az ország átalakulása. Lehetőségem nyílott ezalatt mindenféle emberrel találkoznom, állampolgárságtól függetlenül, és a sok-sok ember támogatásának köszönhetően sikerült biztosítani a magyarországi nemzetközi együttműködés kialakulását. Rendkívül sajnálom hogy e történelmi jelenet most egyszerre véget ér, de nincs mit tenni, az élet megy tovább. Azt viszont megjegyezném, hogy a magyarok részéről nem hallottunk olyan véleményt, amely ne a kapcsolatok folytatását szorgalmazta volna.

Amint a munkában részt vállalt egyes személyekben megmarad magyarország emléke, úgy fog a japánokkal kapcsolatba került magyarok szívében is megmaradni munkánk emléke. A JOCV kelet-európai tevékenységével kezdődően a nemzetközi együttműködés is sok japán kulturális elemmel gazdagodott, s bár a sok munkának eredménye még alig-alig látszik, de a közeljövő majd bizonyítani fogja, hogy nem volt hiábavaló a tevékenykedésünk. Bízom benne, hogy így lesz.

Azt hiszem, meggyökerezés tíz évében, amelynek én is tanúja voltam, a JICA/JOCV Magyarországi Iroda is nagy átalakulások ment keresztül. A japán kollégák és a helyi stáb is lecserélődött. A japánok szemszögéből nézve, bizony voltak a helyiek között alattomos emberek, és olyanok is, akik nem lettek volna alkalmasak a JICA-ban való tevékenység ellátására. Mégis, azzal, hogy a sokszor értelmetlen és végletekig bonyolult adatgyűjtésekben stb. a segítségünkre voltak, -- legalább is a japánok által elfogadott magyarok felől nézve -- tulajdonképpen ők is az iroda munkáját segítették.

Külön hálával tartozom azoknak, akik koordinátorkodásomat munkájukkal segítették, úgyis mint Bicskei Miklósnak, Mahulay Marinának és Fujimoto Tomoyának.

*　　*　　*

<ハンガリー協力隊派遣事業終了にあたって>

田中　章夫(08-1 システムエンジニア)

約10年前、私はハンガリー体育大学に"学内のLAN整備"や"S.E.の育成"を目的として派遣されました。

しかし、配属されてしばらくすると"学内のLAN整備"は、大学内はもとよりハンガリー国内のLA

Nさえも十分に整備されており、基本OSのWindowsはすでに英語からハンガリー語に移行されていることがわかりました。ですから“S.E.の育成”に関しても私の出る幕などない状況で、「カウンターパートより私のほうが未熟なのでは？」とさえ思うほどでした。

S.E.はご存知のとおり技術進歩の激しい職種なので、派遣依頼書からおおよそ2年も経てば配属時に状況が変わっているのは当然のことなのかもしれません。ましてやハンガリーはコンピューターを発明した人の国なのですから・・・。それでも任期終了までは、留学生向けの講義を受け持ち、コンピュータールームの管理人？も行っていました。

そこで、お気楽で前向きな性格？の私は他にも目を向けることにしました。

ハンガリー事務所にパソコンを導入し、日本語ソフトの環境を整えたり、数人のJICA専門家やブダペスト日本人補習授業校(現ブタペスト日本人学校)のパソコンをメンテナンスしたりなど職種関連のことをしているかと思えば、ハンガリーの民族舞踊に興味を持ちTanc Házや舞踊教室に通ったり、ハンガリー事務所や学内のパソコンルームを借りて日本の将棋を紹介したりしました。また、せっかく体育大学に派遣されたんだからとマラソンやスキーにも挑戦しました。

そして最も印象に残っているのは、ハンガリーの子供たちに向けて各地方で行った“日本文化の紹介(Japán nap)”です。企画段階から仲間たちと打ち合わせをし、衣装や小道具などを手作りで準備しました。この活動で日本のよさを改めて知り、愛国心とはいかないまでも日本を今まで以上に好きになり、さらに地元倉敷も好きになりました。(“桃太郎”の劇を紹介したから？)このとき試行錯誤を繰り返し、企画・準備をしたことで日本の文化や伝統を見直すきっかけとなったのが印象に残る理由かと思います。(関係ないですが、食べ物の好き嫌いも多少直りました！)

最後になりますが、「一生涯の友人。度胸。忍耐。自立。」など2年間の活動で得たものは計り知れませんが、これからの人生にも深く影響を与える経験を十二分にさせてくれた第二の故郷とも言うべき「ハンガリー(マジャール)」を忘れることはありません。

<A JOCV magyarországi küldetésének befejezéséről>

Tanaka Akio(08-rendszermérnök)

Úgy 10 évvel ezelőtt a magyar Testnevelési Egyetemre helyeztek az "egyetemi belső LAN hálózat létesítése" és "rendszermérnökök képzése" céljával. Mégis, nemhogy az egyetemi hálózat, de még az országos hálózat is jól ki volt építve, sőt, a Windows, ez az

alapvető operációs rendszer is át volt már ültetve angolról magyarra. Ilyen helyzetben szó sem lehetett arról, hogy a "rendszermérnökök képzése" terén színre lépjek, egyáltalán, azon aggódtam, hogy a partnerünk nem gondolja-e rólam hogy alulképzett volnék?

Mint azt gondolom tudják, a rendszermérnökök hivatása a gyors ütemben fejlődő munkák közé tartozik, így az írott kérelem beadása óta eltelt két év alatt természetes, hogy jócskán megváltozott a helyzet. Nem is beszélve arról, ugye, hogy Magyarország a számítógép szülőatyjának hazája... Mégis, a küldetésem végéig valahogy én lettem megbízva a külföldi diákoknak szóló előadásokkal illetve a számítógépterem rendszergazdai (?) feladataival.

És akkor az én nyugodt, pozitív személyiségem (?) miatt mások is felfigyeltek rám. Amellett, hogy a magyarországi irodába bevezettük a számítógépeket, segítettem a japán szoftveres környezet fenntartásában, több JICÁ-s szakember és a jelenlegi japán iskola számítógépének karbantartásában, illetve más ehhez az ágazathoz tartozó munkákban. Valamint miután érdekelt a magyar néptánc táncházba és tánctanfolyamra jártam, és hol a JICA irodát, hol pedig az egyetemi számítóközpontot vettem kölcsön, hogy bemutatót tartsak a japán sakkról, a sógiról. Na és, ha már oda küldtek a Testnevelési Egyetemre, maratonfutásban és sízésben is megmérettem magam.

Aminek még bennem maradt az emléke, az az egyes vidékeken főleg a gyerekeknek szóló A japán kultúra bemutatása („Japán nap") rendezvénye. A tervezési fázistól fogva barátaimmal megbeszéléseket tartottunk, nekiláttunk ruhákat és apróbb eszközöket készíteni, stb. A felkészülés során ismét tudatára ébredtem Japán nagyszerűségének; s ha nem is lettem tőle nacionalista, de mindenképpen megtanultam jobban szeretni a hazámat mint annak előtte. Még a szülőföldemet, Kurasikit is megszerettem. (Lehet, hogy azért, mert épp a Momotaro színdarabot mutattuk be?) A próbálkozások és kudarcok ismétlődése, valamint a tervezgetés, és az előkészületek adták az ötletet, hogy a japán kultúráról és hagyományokról való képet újraalkossuk, és ez lehetett az oka annak is, hogy így megmaradt bennem ez az érzés. (Bár semmi köze ehhez, de az ételekkel kapcsolatos finnyásságom is javult valamelyest!)

Végül, életre szóló barátok, bátorság, tolerancia, magabiztosság. Még ilyen szavakkal sem lehet tökéletesen leírni azt a tapasztalatot, amit a két éves tevékenységem során szereztem, amelyet Magyarország százhúsz százalékosan felerősített, és ami az ez utáni életemet is döntően befolyásolni fogja. Ezért

Magyarországot, melyet egyúttal második szülőföldemnek is kell, hogy hívjak, soha sem fogom feledni.

*　　*　　*

伏見　暁洋（09-1 日本語教師）

私がハンガリーへ派遣されたのはちょうど10年前。ブダペストで協力隊員として過ごした3年間で得たものは数多く、そして私の人生においてかけがいのないものばかりです。

外国で生きていく図太さ

初めての海外生活。しかも留学などではなく、政府のボランティア事業の一環で高校生に日本語を教えるという仕事。知人や家族には、「これは東京・渋谷の女子高生にアラビア語を教えるのと同じくらい難しい仕事だ」という説明をよくしました。最初は必死でしたが、若かったせいか慣れるのは意外に早く、任期が終わる頃には精神的に(肉体的にも)かなり図太くなりました。外国に対する「畏れ」が無くなったとも言えます。ハンガリーでの成功体験が無ければ、現在に至るまでの外国生活(イギリス、ガーナ、ケニア)といった人生の選択はありえませんでした。

ハンガリー語

広尾訓練所時代は先生にほめられたい一心で、そしてハンガリーへ行ってからは生徒や友人たちとの時間を満喫しようと、言葉の習得には力を入れました。私のハンガリー語が上達した一番の理由は実は他にありますが、とにかく「特殊言語」ができるということは自信につながりました。今の職場(ユニセフ:国連児童基金)には外国語を4－5つ話す人はざらにいますが、ハンガリー語ができるという人には未だにお目にかかったことがありません。もちろん、私がハンガリー語を駆使する機会も1度もないのですが…。

仲間・師・妻

ハンガリーで得た最大の財産は「人」です。協力隊の仲間との友情、お互いに守り助け合いながらも決して甘えない関係、は何物にも代え難いものです。彼らとは現在でも連絡を取り合っていますし、数年ぶりに再会するときもほとんど違和感がありません。数こそ多くありませんが、ハンガリ

ーの友人たちともつきあいを続けています。また、ハンガリーが縁で知己を得た方々の中には、私が師と仰ぎ、助言をしていただいている方もいます。そして何よりも、人生の伴侶と出会えたことは私にとって最も大切な出来事でした。このような素敵な出会いの場を与えてくれたハンガリーには感謝の気持ちで一杯です。

問題意識・挑戦

現在、私はアフリカ諸国の基礎教育支援に携わっていますが、そもそもの始まりはブダペストでの小さな出来事でした。昼下がりの公園で物乞いをしていたロマの子どもたちとふとしたことからおしゃべりを始め、彼らが小学校へすら通っていないことを知ったときの驚きと怒りがその後の人生を変えました。今でも迷ったときには、この「原点」を振り返るようにしています。

ハンガリーでの協力隊事業は終わりを迎えますが、個人的にハンガリーで得た多くのものをこれからも大切に育んでいきたいと思います。今後とも宜しくお願いいたします。

Fushimi Akihiro (09-1 japán nyelvtanár)

Pont tíz éve annak, hogy Magyarországra kerültem, és a Budapesten önkéntesként eltöltött három év alatt sokat tapasztaltam és ezek egytől egyig az én életem számára mindennél fontosabbak.

A külföldi lét tompultsága

Legelső külföldön lakásom. És még csak nem is külföldi tanulmányút, hanem munka; a kormány által megbízott önkéntesként, középiskolásoknak való japán nyelvoktatás. Gyakran mondtam is a családomnak és ismerőseimnek, hogy ez olyan nehéz, mintha a arab nyelvet akarnék oktatni a tokiói Sibuya negyed lánygimnazistáinak. Legelőször nagyon igyekeztem, de később, talán, mert fiatal is voltam ahhoz, hogy túl gyorsan hozzászokjak, lelkileg (és testileg is) eltunyultam. Úgy is mondhatnám, elmúltak a külfölön való léttel kapcsolatos félelmeim. Ha Magyarország nem lett volna élmény számomra, lehetetlen lett volna, hogy ennyit éljek külföldön (Anglia, Kanada, Kenya) mint amit eddig éltem.

A magyar nyelv

A hirooi képzés alatt csak azzal voltam elfoglalva, hogy a tanár megdicsérjen, és igyekeztem, hogy elsajátítsam a nyelvet, mert ha majd magyarországon leszek szeretném élvezni az időt amit a diákjaimmal és a barátaimmal töltök. A nyelvi

fejlődésemnek végül ugyan merőben más lett az oka, de mindenesetre magabiztosságot adott, hogy tudok egy „különleges nyelven". Bent az UNICEF-nél, a jelenlegi munkahelyemen négy-öt nyelven beszélő emberekkel vagyok körülvéve, mégsem találkoztam eddig eggyel sem, aki tudott volna magyarul. Mondanom sem kell, hogy nekem sem volt alkalmam használni, akár csak egyszer sem...

Barátok, tanárok, feleség

A legnagyobb kincs, amit magyarországtól kaptam az emberek. Az önkéntesek közötti barátságot, és a kapcsolatot, melyben az emberek úgy ügyelnek egymásra és segítik egymást, hogy közben mégsem támaszkodnak egymásra, nagyon nehéz volna bármilyen másra felcserélni. Még most is tartjuk a kapcsolatot és ha sok év után gyűlünk is össze, nincs olyan pont amelyben ne értenénk egyet.

Bár számra kevesebben vannak, mégis, a magyar barátaimmal is tartom a kapcsolatot. Azok között, akikkel a sorsom összehozott, volt aki tanárom volt, és volt aki tanácsadóm. Nekem azonban mindennél fontosabb esemény az, hogy itt találkozhattam életem párjával. Rendkívül hálás vagyok ezért Magyarországnak, hogy egy ilyen csodálatos találkozás színhelye lett.

A probléma észlelése, küzdelem

Jelenleg az afrikai országok alapoktatásában való tanácsadással kapcsolatos a munkám, és hogy-hogynem, erre is egy apró budapesti esemény adott nekem okot. Egyszer az ebéd után a parkban sétálgattam amikor kolduló cigánygyerekekre lettem figyelmes. Beszélgetésbe elegyedtem velük és amikor kiderült számomra, hogy még csak iskolába sem járnak, az meglepődés és a düh, amit akkor átéltem az egész utána való életemet megváltoztatta. Most is, ha munkámban megingok, vissza-visszatérek ehhez az alapponthoz.

Bár az önkéntesek magyarországi munkája lassan befejeződik, én azt a sok jót, amit személy szerint Magyarországtól kaptam, szeretném továbbra is nagy becsben tartani és fejleszteni. Mindent nagyon szépen köszönök.

* * *

センテシュの人々

10－1 小学校教諭 北野 弥生(旧姓:佐々木)

先生たち

センテシュで私を育ててくれたのは、出会った子どもたちと、それから、ほめ上手な先生たちです。

学校行事が終わると、反省会はなく担当の先生は抱き合ってキスをし「よかった、よかった！」と褒め合います。私も仕事をやり終えると、必ず褒めてもらいました。そうやって初めの一年間が過ぎた頃には、必ず最後には「よくやった！」と言ってくれる、という安心感が生まれました。それで、二年目はいろんな仕事に思い切って挑戦できました。

このように、人を心から信頼するという経験をさせてくれた、ほめ上手でおおらかな先生たちの人柄が心に残っています。

子どもたち

子どもたちとはいろいろありますが、やはりFarsang(仮装カーニバル)や日本の日の祭り、Syalagavató(卒業舞踏会)で、着物を着て一緒に日本の踊りを踊ったことが印象深いです。放課後も何度も練習を重ね、みんなで緊張して当日を迎えました。でも私は「この子どもたちは本番に強い！」と知っていたので、ここでも心から信頼して一緒に踊りました。何よりも日本の衣装(浴衣)と踊りを、喜んで体験してくれたことは嬉しい限りでした。

またこの踊りの活動中に気づいたのは、子どもたちがそれぞれ自分のやりたいことや得意なことを優先して、自分で立場を決めるという、たくましさです。

例えば、小学校で踊りの練習中には、自分は踊りではなく「さくら」の歌を歌う、と一人で歌の担当になった子どもがいました。高校では、踊らないけど当日スピーチをする、と日本語クラスや踊りについてスピーチをした生徒がいました。また、踊りには日本語クラス以外の生徒も参加しにやってきました。

これが自然にできるのは普段から子どもたちが、やりたい子・優秀な子をどんどん活躍させる、という教育方針のもとで鍛えられているからだと思います。すべての子どもたちに活躍できる機会を作ろう、と考える日本の学校とは、かなり風土の違いを感じました。二つの国の良い点・問題点はこれからも追求していく課題です。

アディ・エンドレ通りの家

台所・トイレ・シャワー室共同の家で家族のように暮らしていました。住民は4世帯合計6人、エヴァとヨージ(母・息子当時1年生)・ユディットとフェリ(当時は恋人同士・今は夫婦！)・オルギとペーテル(中年夫婦)でした。

2005年に再会した時に話題になったのは、私の活動終了・引っ越し前夜のことです。掃除を終えた部屋に残った飲みかけのワイン瓶の数々！「どうしよう」とオルギに相談すると「みんなで全部

飲んじゃおう！」ということになりました。「乾杯！乾杯！」とどんどん盛り上がり、私もそのうち、飲みかけで悪いなどと気にもしなくなり、次から次へと部屋からワインを持ち出しては、バルコニーでみんなとワインを飲みました。こうして夏の夜空を見ながら過ごした晩のことは忘れられません。

今でも続くセンテシュの街の人々との人間関係は、いつも心の支えになっています。JOCV、ありがとうございました！余談ですが夫と知り合ったのも、協力隊活動中です！

A szentesi emberek

10－1 általános iskolai tanító Kitano Yayoi

Tanárok

Szentesen a gyerekek és az ügyesen dicsérő tanárok voltak, akik engem „felneveltek".

„Jól sikerült, jó voltál!" - dicsértek meg a felelős tanárok a nyakamba borulva, amikor az iskolai ünnep véget ért ahelyett, hogy valami kiértékelő értekezletet tartottak volna. Akárhányszor végeztem a munkámmal, mindig megdicsértek. Igy aztán, az első év végére kialakult bennem a megnyugtató érzés, hogy akárhogy sikerül is majd a dolog, a végén úgy is azt fogják mondani hogy „Jó voltál!". Erre építve, a második évben mindennel megpróbálkoztam, amivel csak tudtam.

Emlékeimben megőrzöm azoknak a jószívű és ügyesen dicsérő tanároknak kedvességét, akik tudták, hogyan kell az embert a lelke felől megnyerni egy ügynek.

Gyerekek

A gyerekek is sokfélék, de a farsangi jelmezbálon, a japán napon vagy a szalagavatón kimonóban együtt japán táncot táncolni mindenkinek nagy élmény.

Tanítás után, sokszor gyakoroltuk és mindenki izgatottan várta a fellépés napját. Én tudtam, hogy ezeknek a gyerekeknek nincs lámpalázuk, megnyertem őket az ügynek és együtt táncoltunk. Mindennél másnál boldogabbá tette őket az az élmény, hogy japán ruhában (yukatában) táncolhattak.

A táncfoglalkozások közben vettem észre azt a határozottságot, ahogy a gyerekek előnyben részesítik azokat a dolgokat, amelyeket szeretnének csinálni, illetve amiben maguk is ügyesek és tulajdonképpen ezzel jelölik ki saját pozíciójukat.

Például, volt egy gyerek akiből úgy lett a dalfelelős, hogy az általános iskolai táncpróba alatt nem táncolt, hanem a „cseresznyevirág" című dalt énekelgette egyedül. A középiskolások között volt aki tácolni ugyan nem akart, de szívesen beszélt volna, úgyhogy végül a japánóráról és a táncról mondott egy beszédet. Voltak olyanok is, akik

más osztályokból csatlakoztak a táncolókhoz.

Ez azért lehet így, mert a nevelés arra épül, hogy azokat a gyerekeket aktivizálja, akik maguk is szeretnének valamit csinálni, illetve azokat, akik valamiben kimagaslóak. Más volt a légköre ennek mint egy japán iskolának, ahol eleve olyan alkamat hoznak létre, amivel az összes gyereket aktivizálni lehet. Egy nagy kihívás számomra tovább gyűjteni a két ország pozitív illetve problémás pontjait.

Az AdyEndre utcai ház

Egy házban, közös konyhával, vécével és zuhanyozóval úgy éltünk mi, mint egy család. A lakók, hat ember, négy generációt alkotva. Éva és Józsi (anya és elsős kisfia), Judit és Feri (akkor még barát-barátnő, most már házasok), valamint Olgi és Péter a harmincas házaspár.

2005-ben amikor újra találkoztunk, szóba került az önkéntesi tevékenységem vége, az elköltözésem előtti este. Amikor végeztem már a takarítással és maradt még jó néhány félig telt borosflaska Olgihoz mentem át megbeszélni mitévő is legyek velük és abban maradtunk hogy igyuk meg együtt mindet. Ahogy koccingattunk, egyre jobban éreztük magunkat, bennem is oldódtak a feszültségek és egyik szobából is másikból is előkerültek a borok, melyeket az erkélyen megiszogattunk együtt, mindannyian. Soha nem tudom elfelejteni azt az estét és a nyáresti égboltot.

Még mindig tartom a kapcsolatot a szentesiekkel, akik lelki támaszaim. Köszönet ezekért a JOCV-nek! Bár ez mellékes történet, de a férjemmel is önkéntesi munkám idején ismerkedtem meg!

*　　*　　*

井村智弘(11-3 理学療法士)

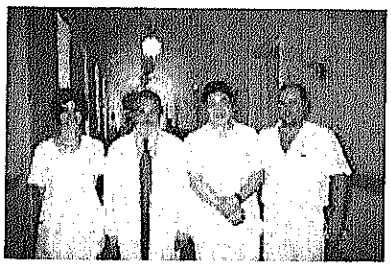

キシュタルチャで理学療法士として活動してきたが、私自身にとってはやはりハンガリ

一国ならではの音楽ボランティア活動が印象に残っている。国立リスト音楽院に留学されていたバイオリニスト、ピアニストとの出会いが赴任してすぐにあった。私自身が師事していた留学生の紹介で、病院でのコンサートが3回も開催できた。ハンガリー国の病院事情は東西冷戦下の

影響、封建社会制度が強く残っており、患者様にとっては治療のみ、すなわち医業のみが何よりも優先される環境であったに違いない。優れた医療環境とは医療体制や様々な機器などのハードが整っていると同時に、患者様自身が安心して落ちるけるリラックスした、環境作りが大切であると赴任前から考えていた。そういう意味でも配属先病院内で病棟コンサートを開催したことは、患者様にとっても医療スタッフにとっても前代未聞であったに違いない。また演奏された4人の演奏者(カルテット)たちもボランティアで構成され、互いに領域を越えた協力活動があったことは嬉しく思っている。また先輩隊員・同時期に派遣されていた隊員たちと、留学生等の関係者によって『ドナウの唄』をCD化できたことは生涯忘れられないので、以下にその歌詞を掲載することで私自身のハンガリー時代を振り返りたい(CD希望の方がおられましたら、お気軽にご連絡下さい)。

『ドナウの唄』(企画:井村智弘)

作詞・作曲:三瓶明一　他、青年海外協力隊員(編曲:北野善知)

演奏:村田留美(バイオリン)、仲川寿一(ギター)、北野善知(ピアノ)

コーラス:山田あかね、中村聖子、仲川寿一、井村智弘

1. ドナウ　おれのささやき　　心　おしげなく
　ドナウ　かなしみも　喜びも　知っている
　ドナウ　おれの悲しみ　　心　深くまで
　ドナウ　つらさも　苦しみも　知っている
　そんな　おまえをみて　優しさ　譲り受けた
　ドナウ　ありのままの姿を　いつまでも願ってる

2. ドナウ　おれの想い　　心　おしげなく
　ドナウ　おまえは　いつまでも抱きしめてくれる
　そんな　おまえを見て　優しさ　感じ続けた
　ドナウ　ありのままの姿を　いつまでも伝えたい
　何かをさがして　ここまで歩いてきた
　いろんなこと感じながら　素直にいこうぜ
　ドナウこれからも　分かちあってゆこう
　仲間を忘れるな　この出逢い　いついつまでも

　友よいつの日にも　分かちあってゆけたら
　仲間よ忘れるな　この出逢い　いついつまでも
　こころの中の歩く道を

Imura Tomohiro(11-3 gyógytornász)

Önkénteskénti kistarcsán voltam gyógytornász, de Magyarország inkább mint az önkéntes zenei tevékenység terepe maradt meg bennem. Ahogy ugyanis a kiküldetésem elkezdődött megismerkedtem egy zongoristával és egy hegedűssel a Liszt Ferenc Zeneakadémiáról. Saját tanítványaimon keresztül pedig egy kórházban háromszor is koncerteztek. A magyar kórházi helyzeten a kelet-nyugati hidegháború hatásán túl erősen látszott a feudalista társadalmi rendszer nyoma is; olyan környezet volt ez, amelyben a kedves betegek csakis egészségügyi ellátást kaphattak, vagyis csak az egészségügyi munka lehetett az az egyedüli dolog, ami mindennél fontosabb volt.

Már kiküldetésem előtt fontosnak véltem, hogy egy fejlett egészségügyi környezet nem lehet más mint egyfelől az egészségügyi ellátás rendszere, a sokféle műszerrel és a renbentartott eszközparkkal együtt, illetve ezzel egyidejűleg egy olyan környezet, melyben a kedves beteg megnyugodhat és amely pihentetőleg hat rá. Mégha én ezt ilyen természetesnek gondoltam is, biztos vagyok benne, hogy a koncert, amit abban kórházban tartottak amelyben önkéntesi tevékenységemet folytattam, mind a betegek, mind a személyzet számára olyan dolog lehetett, amihez foghatóról még soha nem is hallottak.

Örömmel gondolok vissza arra, hogy a négy fellépő (egy kvartet) is egy önkéntes alapon szerveződött csoport volt, melynek mindegyike akár saját illetékességi körét túllépve is segítette egymást. Azt sem fogom elfeledni soha, hogy az idősb önkéntesek és azok akiket velünk együtt küldtek ki az itt tanuló diákok és ismerőseik segítségével CD-t készítettünk a Duna dalról. Úgy döntöttem bemásolom ide a szövegét, hogy ezzel idézzem vissza a Magyarországon eltöltött időszakot. (Ha valakit érdekelne a CD hívjon nyugodtan.)

„Duna dal" (készült Imura Tomohiro ötlete alapján)

Szöveg és dallam : Sanpei Akihito és a JOCV önkéntesei (feldolgozta : Kitano Yoshitomo) Előadták: Murata Rumi (hegedű), Nakagawa Toshikazu (gitár), Kitano Yoshitomo (zongora) Kórus: Yamada Akane、Nakamura Shoko, Nakagawa Toshikazu, Imura Tomohiro

1.

Duna, a lelkem suttogásokkal tele
Duna, te tudod mi a bánat és öröm
Duna, szomorkodom a lelkem mélyéig

Duna, te tudod mi a fájdalom s gyötrelem.
Ahogy megláttalak, szelídséged belém költözött
Duna, folyton sóvárgok rád, amilyen te vagy

2.
Duna, a lelkem emlékekkel tele
Duna, te mindig átölelsz
Ahogy megláttalak, szelídséged bennem maradt
Duna, vágyom átadni nekik, te milyen vagy
Valamit kutatva jutottunk ide
Most más-más érzéssel, őszintén haladjunk tova
Duna, mostantól fogva is, megértve egymást
Cimborák! Ne feledjétek e találkozást soha!

Barátok! Mindig egymást megértve haladjunk tova
Cimborák! Ne feledjétek e találkozást soha!
S az utat, melyen lelkünkben járunk

*　　*　　*

大塚豊揚(12-1 野球)

『大変ご迷惑をかけました。』これが、赴任当時の所長との最初の挨拶でした。

語学研修を終え、任地に赴任して間もなくの事。センテンドレにて野球の試合後、事務所に赴任調査書を届けに行った時の事でした。バスターミナルで、警官2人にパスポートの提示を求められ、『これが噂の偽警官か？』と思いましたが、本物。まだ,IDカードをもらっていなかった私は、身分証明書を携帯しておらず、そのまま連行。なんと簡易留置所へ。つたない語学で、事務所の電話番号を伝える事しか出来ずに、身元引き受け人として、事務所のシニア隊員が迎えに来てくれるまでの40分間拘束されました。最初は、『ご飯は、カツ丼じゃなくジェムレか？』など考えていましたが、時間が経つにつれ不安になったのを覚えています。今となっては、笑い話しですが。そこに、夏期休暇を終えた所長と初対面。初めての挨拶が、『申し訳ありません』の謝罪でした。

赴任先のナジカニジャは、私で3代目という事もあり、かなり高い業務水準が要求されていると感じました。赴任当初は、私の語学力不足から、野球指導とは名ばかりで、選手と一緒にグランドで汗を流しながら、生きたハンガリー語の習得に悪戦苦闘の毎日でした。また、『前任者は、こうしていた。こう教えられた。』という言葉をよく聞き、自分は、前任者のように上手く指導出来るのか？そのように、信頼を得る事が出来るのか？と不安を感じていました。しかし、そんな私を救ってくれたのは、ある選手の一言でした。

『前任者は前任者、お前はお前の指導をしろ。みんなは、それをまっている。』と言ってくれました。その言葉に吹っ切れて、本当の自分の指導が出来たと思います。選手には、最初から最後まで本当にお世話になりました。また私生活まで、お世話してくれました。いつも練習後には、飲みに連れて行かれ、お酒の弱い自分を酔わせる事を楽しんでいるようでした。しかし、そこでの会話が勉強になり、選手との信頼関係を強くしてくれたと思います。選手達は、3人目の受け入れなので、ハンガリー語を教えるのが上手く、私はノートを持ち歩き、分からない単語があると書いてもらい、家で調べるのが日課でした。選手達は、嫌な顔1つせずに書き、説明してくれました。この選手達との日々が、一番の想い出となりました。ハンガリーでの想い出は、大会での優勝、ナショナルチームを率いてオリンピック予選を戦った事、選手の結婚式に招待された事、ヒットを打って喜ぶ少年の顔、ここに挙げる事が出来ないほどたくさんあります。しかし、やはり選手との出会い、同じ隊員どうしの繋がりなど、人との出会いが大きな宝になったと思います。

赴任当初は、まだまだ野球というスポーツは普及していませんでした。野球そのものが知られていませんでした。さらに、成人チームの選手は15歳あたりから野球を始めており、少年時代からの野球の開始の必要性。また、野球の普及と野球人口の増加を目標に、小学校を訪問し、つたないハンガリー語を駆使して、体育の時間に野球紹介をしました。その結果、10名ほどの小学生が練習に参加するようになりました。ここで大きな困難にぶつかりました。当然のことですが、子供達は、まったく野球を知らなかったのです。試しに、キャッチボールをさせたところ、驚きました。野球を見たこともやったこともない子供達、投げてもその投球フォームは素晴らしく不思議でした。そんなことに驚きながらも、一つ一つ指導していくことは、私の語学力不足もあって最初は大変でした。

ハンガリーで野球指導を行い感じた事は、ハンガリー人はあきらめが早く、忍耐力に欠ける傾向があります。その点スポーツをする上で、日本人の忍耐力というものは素晴らしいと感じました。また、個人個人という意識が強く、チームワークという意識が薄いと感じられ、私は活動を通して、技術の指導だけではなく、忍耐力、チームワークの素晴らしさ、思いやり等についても分かってもらいたいと願い指導をしていました。

それから1年が過ぎ、私が帰国する年の大会では、優勝するようになりました。私は限られた任期で、自分に出来る限りのことを残してきたつもりです。この子ども達がハンガリーの野球を背負っていくことを願っています。

数年後、私の教え子達がどのように成長しているのか見てみたいものです。

„Nagyon sajnálom a kellemetlenséget, amit okoztam Önnek." – Ez volt a köszöntésem az irodaigazgatónak kiküldetésem kezdetén.

A nyelvi képzés befejezése és a kijelölt helyre való megérkezés után közvetlenül történt. Akkor volt, amikor a szentendrei baseball mérkőzés után épp az irodába indultam volna, hogy a kiküldetési megbízásomat átadjam. A buszállomáson két rendőr elkérte az útlevelemet. „Na ezek biztosan álrendőrök" – gondoltam, de valódiak voltak. Még nem volt kész az igazolványom és nem voltak nálam az azonosító papírjaim sem, így aztán rögtön bevittek. Be, egyből a fogdába.

Silány nyelvtudásommal nem tudtam mást mint az iroda telefonszámát megadni. Mindaddig ott voltam bekasztlizva, amíg negyven perc múlva meg nem érkezett az egyik rangidős önkéntes, hogy igazoljon engem. Először még olyanokon gondolkoztam, hogy „az ételt itt biztosan nem rántotthúsos donburinak hívják, hanem zsemlének...", de az idő haladtával emlékszem, nyugtalanabb lettem. Ma már egy mulatságos történet, de akkor nem az volt. És akkor, ugye, találkoztam az irodaigazgatóval, aki épp a nyári szabadságából tért haza. Köszöntésképpen szégyenszemre rögtön bocsánatkéréssel kellett kezdenem.

Nagykanizsán, a kiküldetési helyemen már a harmadik voltam az önkéntesek sorában, emiatt is úgy éreztem, elég magas szintet várnak el tőlem. A kezdet kezdetén nagyon kevés volt a nyelvtudásom, az útmutatás nagyrészt csak a nevek emlegetéséből állt. A versenyzőkkel a füvön együtt verejtékezve mindennapos küzdelem volt számomra a nyelvi akadályok legyőzése és az élő magyar nyelv elsajátítása.

Meg azután gyakran mondták, hogy „az előző edző ezt így csinálta, az előző edző ezt így tanította". Bizonytalanságot éreztem magamban, hogy vajon tudom-e majd őket olyan ügyesen irányítani mint az előző önkéntes? vajon meg fogom-e tudni nyerni őket? De szerencsére az egyik versenyző egy megjegyzése segítségemre sietett. „Az előző, az előző volt, te meg a magad módján taníts minket. Mindenki ezt várja tőled." – mondta nekem. Egy béklyóból szabadított meg azzal amit mondott, és azt hiszem sikerült őket a saját elképzelésem szerint instruálnom. A versenyzőknek tényleg nagyon sokat köszönhettem, az elejétől a végéig. Még magánéletemben is segítségemre voltak. Edzések után mindig elvittek engem is iszogatni magukkal. Nyilván mulatságos lehetett nekik, mennyire nem bírom a szeszt és milyen könnyen becsípek tőle, de a közös mulatozások során megtanultam társalogni és a versenyzők is bizalmukba fogadtak.

Miután már a harmadik önkéntes voltam az edzők sorában, ők is ügyesen tanítottak, én meg mindehova vittem magammal a kis noteszomat, és ha valamely szót nem értettem, leírattam velük, így azután házifeladatnak már csak a szótárazás maradt hátra. Egyszer sem volt, hogy versenyzők a szájukat húzogatták volna, mindig leírták és elmagyarázták nekem. A velük töltött napok a legkedvesebb emlékeim. Azután még magyarországi élmény a bajnoksági győzelem, a válogatott vezetése és a küzdelem az olimpiai selejtezőn, az egyik versenyző esküvője, amire meghívtak, vagy a kisgyerek arca aki beletalált a labdába. Oly sok élményem van hogy azt mindet le sem lehet írni ide. De valójában a versenyzőkkel való találkozás, a mi önkéntesgenerációnk összetartása és az emberek, akikkel találkoztam alkotják a legnagyobb kincset számomra.

A kiküldetés kezdetén a baseballt még nem volt népszerű. Magát a baseballt sem ismerték egyáltalán. Hát még azt, hogy a felnőtt csapat versenyzői már kb tizenöt éves koruktól edzenek, és hogy a baseball oktatását már a gyerekkorban el kell kezdeni. Igy aztán célul tűztük ki, hogy népszerűsítsük a baseballt, és növeljük a létszámot, általános iskolákat látogattunk meg és silány magyartudásomat felhasználva az oktatási idő alatt igyekeztem bemutatni nekik a baseballt.

Ennek az lett az eredménye, hogy kb tíz általános iskolás is látogatta az edzésekinket

Itt egy nagy problémába ütköztem. Magától értetődő volt ugyan, hogy a gyerekek egyáltalán nem ismerik a baseballt. De amikor próbából dobás-kapást gyakoroltattam velük, megdöbbentem. Nagyon fura volt, hogy ezt a sportot nem ismerő, baseballt sosem játszott gyerekek milyen nagyszerűen adogatják egymásnak a labdát. Még így is, hiányos nyelvtudásommal bizony, először nehezemre esett apránként irányítani őket.

A Magyarországon töltött edzősködés során észrevettem, hogy a magyarok viszonylag hamar feladják, szinte következetesen hiányzik belőlük a türelem. Félretéve a sportot, e ponton azt éreztem, hogy csodás dolog a japánok kitartása. Az egyes embereknek külön-külön nagyon erős az öntudatuk de a csapatmunka, a csapatszellem gyenge. Ezért aztán a tevékenységem során a technikai irányítás mellett úgy éreztem szükség van arra is, hogy megértessem velük a kitartás és a csapatmunka nagyszerűségét, az egymásra figyelést, stb.

Azóta egy év telt el és abbam az évben, amikor hazatértem, a csapat megnyerte a bajnokságot. Az volt a célom, hogy a rendelkezésemre álló idő alatt amire csak tudom, megtanítsam őket. Remélem, hogy ezeknek a gyerekeknek a vállán nyugszik majd a

magyar baseball jövője. Szeretném látni majd, sok év elteltével, hogy meddig fejlődtek azok a gyerekek, akiket én tanítottam.

*　　*　　*

芝原　暁史(13-3 司書)

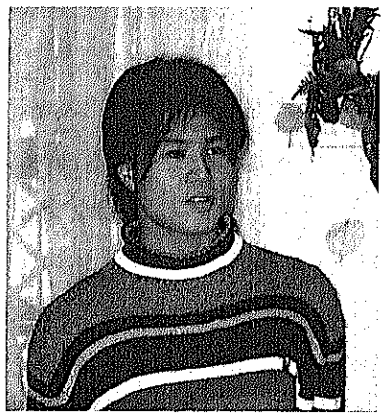

2004年4月より、ハンガリーの東部デブレツェンにあるデブレツェン大学応用言語学科日本語コース日本語図書室の管理を行うためハンガリーに派遣されました。私はこの仕事の3代目の隊員にあたり前々任の佐野広明隊員、前任の竹内さやか隊員に引き続き、日本語図書室の管理にあたりました。主な仕事は、日本語図書の書誌データベースの作成でした。1代目の佐野隊員が構築した方法に従い、図書の書誌データをSGMLを使って記述し、1書誌ごとに1Htmlファイルへと変換し、"Namazu"という日本語全文検索システムを使用してインデックスの作成をし、図書の検索が可能なデータベースの作成を行いました。主な利用者は、応用言語学科日本語コースに所属する学生でしたが、ごくまれに、大学の外の人からハンガリー語の日本語への翻訳を頼まれることもありました。データ登録を優先したことで、本の紹介など図書室の運営があまりできなかったことを少し後悔しています。学生や大学の人たちはとてもよくしてくれて、ハンガリーの様々な行事を教えてくれたり、またおいしい料理をごちそうしてくれたり、大学の休暇などにはハンガリー各地へ連れていってくれ、すばらしい景色を見せてくれたりしたことはとても嬉しかったことです。ハンガリーに行って、地球の裏側でも同じように人々がいて、いろいろな考えをもっていて、同じように生活をしている人がいることを実感できたこと、そして、協力隊に参加しなければ決して出会うこともなかったいろいろな隊員、ハンガリー人と知り合うことができたことが一番の財産です。

Shibahara Akifumi (13-3 könyvtáros)

Azért küldtek Magyarországra, hogy 2004 áprilistól a kelet-magyarországi Debrecenben lévő Debrecen Egyetem Alkalmazott nyelvészeti tanszékéhez tartozó japán kurzus japán nyelvi könyvtárszobáját kezeljem. Én már a harmadik önkéntes voltam e munkakörben és feladatom az volt, hogy elődeimnek, Sano Hiroakinak és

Takeuchi Sayakának a munkáját folytassam, ami a konyvtárszoba kezeléséből állt. A munka fő része a nyelvi könyvtár bibliográfiai adatbázisának elkészítése volt. Az első önkéntes, Sano Hiroaki által kialakított módszert követve A japán nyelvi anyagot leíró SGML formátumra alakítottam és bibliográfiai egységenként egy HTML formátumba írtam bele. A japán Namazu (a.m. „harcsa") teljes szövegrészekre kereső rendszer segítségével indexet készítettem hozzá, egyszóval egy olyan adatbázist készítettem, amellyel a könyvtár állománya kereshetővé vált. A felhasználók nagy része az alkalmazott nyelvészet tanszék japán kurzusait látogató diákokból tevődött ki, de nagyritkán voltak olyan egyetemen kívüli megbízások, hogy ezt vagy azt fordítsuk le magyarról japán nyelvre. Miután adatbevitelt kellett előnyben részesítenünk a könyvek bemutatását stb a könyvtár működtetésével kapcsolatos dolgokat már nem tudtam megoldani, amit utólag egy kicsit bánok. Jó kapcsolatom volt az egyetem diákjaival, a személyzettel is, örültem, hogy elmagyarázták nekem a sok magyar ünnepi szokást, hogy vendégül láttak engem finom ételekre, hogy az egyetemi szünetben magukkal vittek és gyönyörű tájakat mutattak meg nekem. Számomra a legnagyobb kincet az jelenti, hogy Magyarországra kerültem és így saját magam tapasztaltam meg, hogy a föld túloldalán is ugyanúgy emberek élnek, hogy sokféleképpen gndolkodnak és hogy vannak akik ugyanúgy élnek mint mi, valamint, hogy ha nem lettem volna önkéntes soha nem adódott volna alkalmam megismerni a magyarokat és azt a sok féle önkéntest akit így megismerhettem.

*　　*　　*

忘れられないシーン

田代 真広 (13/3 日本語教師)

ハンガリーで過ごした二年間を振り返ると、今でも鮮明に覚えているシーンがある。

それは、赴任地であるドゥナウイヴァーロシュから初めてのスピーチコンテスト参加者が登場する課程で起きたことである。私は、ある学習者に何度も働きかけを行い、やっとの思いでスピーチコンテスト参加を了解してもらった。その学習者は、4年間仕事をしながら、地道に学習を続け、誰よりも日本語を理解していた。実際は、十分な会話能力があるのだ

が、自分自身はきれいな日本語を話せないという思いが強い学習者であった。私は、何とかしてスピーチコンテストという大きな舞台で、大勢の人を前に話すことで、更なるステップアップに繋げてほしいという想いがあった。だから、その学習者にコンテスト参加を促した。

“忘れられないシーン”とは、スピーチコンテストに向けた練習時の出来事である。練習時間がなかなかとれず、ようやく確保できた練習の際に、何度も練って作成したスピーチ原稿を私の目の前で破ったのである。原稿通りにうまく話せない自分が歯がゆかったのかもしれないし、もっと複雑な感情があったのかもしれない。原稿を破った後、「スピーチコンテストには出ない」と言い放った。そのときの感情をはっきり覚えている。悲しみ、憤り、そして、私が半ば強引にコンテスト参加を決定させてしまったことに対する後悔。その日は、「家で本当にコンテスト参加をやめるかどうか考えてほしい」と伝え、即座に練習を打ち切った。しばらくして、携帯にメールが届いた。「さっきはごめんなさい、コンテストに出ます」と。

そして、スピーチコンテスト本番はやってきた。結果は、実力の半分以上も出せずに、初めてのスピーチコンテストが終わってしまった。学習者の落胆した様子が痛々しかった。私は、これで日本語学習が嫌いになるのではないか不安だったが、前向きな言葉をかけようと近づくと、予想外の言葉が返ってきた。それは、「すみません、来年またコンテストに出たいです」という言葉だった。ただ、嬉しかった。当初は、コンテスト参加にさえ、消極的であった学習者の姿勢が、逞しく前向きに変化したのである。私の一方的な片思いが伝わった瞬間でもあった。

それから、帰国して約1年が過ぎ、その学習者から再びメールが届いた。そのメールには、日本語能力試験の合格証書のコピーが本文一杯に貼付けられていた。

A feledhetetlen jelenet

Tashiro Masahiro (13/3 japán nyelvtanár)

Ha visszatekintek arra a két évre, melyet magyarországon töltöttem, van egy jelenet amelyre még most is elevenen emlékszem.

Ez akkor történt meg velem, amikor élete első japán nyelvi szónokversenyére kélszítettem fel egy versenyzőt, aki dunaújvárosi volt, önkéntesi tevékenységem színhelyéről való.

Volt egy hallgatóm, akit sokáig hiába próbáltam kapacitálni, míg végül rá tudtam venni, hogy vegyen részt az „Emlékeim" szónokversenyen. Ez a hallgató négy éven át tanult a munkája mellett, állhatatosan és bármelyik tanítványomnál jobban értett japánul. Igazából, bár társalgási tudása elegendő lett volna, volt neki egy erős meggyőződése, hogy nem tud elég szépen japánul. Én, hogy kezdjek vele valamit, arra

gondoltam, jó dolog lesz, ha kipróbálja a szónokversenyt ahol a sok ember előtti szereplés egy lépcsővel előrébb viheti. Ezért ösztökéltem a hallgatót a versenyre.

A „feledhetetlen jelenet" a szónokversenyre való felkészülés idején történt. A gyakorlásra alig-alig volt időnk és egyszer amikor végre sikerült biztosítani a lehetőséget a gyakorlásra a sokszor megrágott, átírt kéziratot a szemem láttára összetépte. Én, aki még papír segítségével sem tudom magamat jól előadni, alig bírtam tűrtőztetni magam a bennem felkorbácsolódott érzelmek hatására. Összetépte és azt mondta: „Nem indulok a szónokversenyen!". Tiszán emlékszem arra, mit éreztem. Szomorúságot, dühöt és végül megbánást, hogy kierőszakoltam belőle, hogy belevágjon a versenybe. Aznap azt mondtam neki, hogy döntse el otthon, hogy valóban akar-e indulni a versenyen vagy sem és otthagytam. Kisvártatva azonban, sms érkezett tőle: „Bocsánat az előbbiekért, indulok a versenyen." – írta.

Azután elérkezett a verseny napja. Anélkül ért véget, hogy tényleges képességének akár csak a felét is nyújthatta volna. Nagyon megsajnáltam szegényt, ahogy összetört alakját megláttam. Vége lett élete első szónokversenyének. Attól féltem, nehogy egy életre megútálja majd a japán nyelvet, és gondoltam megvígasztalom valami bátorító gondolattal, de amikor közelítettem feléje, egy olyan mondattal fogadott, amire álmomban se mertem volna gondolni. „Bocsásson meg, de jövőre megint indulni szeretnék." – mondta.

Megörültem neki. Kezdetben éppen neki volt negatív hozzáállása a versenyben való részvételről, mely mostanra szilárdan optimistává változott. Azt hiszem, egy szempillantás alatt megértette, amit eddig csak éntőlem hallott.

*　　*　　*

ハンガリー協力隊派遣事業終了にあたっての思い

春木チカ子（13-3 理学療法士）

任期を終了して帰国してから3年間が過ぎたところに、ハンガリー協力隊派遣事業終了の知らせが届きました。

ついにその日が来たのか、というのが最初の感想です。

わたしは帰国してからハンガリーを訪れたことは一度もありません。

たった3年とはいえ、今のハンガリーはわたしの記憶の中のハンガリーと比べて、どう変わってい

るでしょうか。

わたしが活動していた2年の間だけでもハンガリーは刻々と変化していました。活動先の環境も変わっていく途中でした。

そんな変化のエネルギーを受けた国から、任期を終えて現職に復帰したとき、抵抗なく戻ることが出来ました。その時期の職場にそれほど大きな変化がなかったからでもありますが、異文化での強烈な体験がなんの影響も及ぼすことなく、元の日常生活に戻っただけの呆気なさでした。

それは日本に早くなじむためには幸運なことだったのでしょうが、まるで不在だった2年間がなかったかのような一抹の寂しさも覚えました。

特にわたしは後任を要請せずに活動を終了したので、活動先にも残したものはなにひとつないような気がしました。後任を要請しなかったのは、現地の理学療法士が次々と就職するようになり、もうその必要はないだろうと判断したからですが。

今ではその2年間のことはまるで夢のようです。

しかし、わたしの中で確実に変わったことは、やはりあるのです。

ハンガリーはわたしにとって他のどの国より親しみを感じる国となりました。

そのハンガリーにおいて、安心できる場所のひとつであったJICA事務所がなくなってしまうことは、個人的にはやはり少し寂しく感じられます。

夢であるはずがない音や匂いさえ伴う色鮮やかなハンガリーでの思い出は、日本の生活に追われて、これまで記憶の引き出しにほとんどしまわれたままでした。

ハンガリー協力隊派遣事業終了の知らせは、その引き出しを開けて、思い出を取り出すきっかけになったようです。

Gondolatok a JOCV magyarországi tevékenységének befejezéséről

Haruki Chikako (13-3 gyógytornász)

Három év telt el azóta hogy küldetésem végeztével hazatértem és elért a hír, hogy a JOCV magyarországi tevékenysége befejeződik.

Az első gondolatom az volt, hogy „lám, ez a nap is eljött".

Amióta hazajöttem még egyszer sem látogattam meg Magyarországot.

Ha arra gondolok, hogy csak három év telt el, vajon hogyan változhatott magyarország ahhoz az országhoz képest ami az emlékeimben él?

Küldetésem két éve alatt is magyarország percről-percre változott. Tevékenységem

környezete is a változás kellős közepén volt.

Ahogy ebből a lendületesen változó országból küldetésem befejeztével hazatértem, mindenféle ellenállás nélkül vissza tudtam illeszkedni előző munkahelyemre. Talán azért is, mert az akkori munkahelyemen ahhoz fogható változások nem voltak, és talán mert a más kultúrában való intenzív tapasztalat sem volt rám semmi különösebb hatással; mire felocsúdtam már vissza is tértem az egykori kerékvágásba.

Valószínűleg szerencsés voltam, hogy ilyen gyorsan vissza tudtam illeszkedni, hiszen tényleg úgy elillant, az a két év, mintha nem is lett volna.

Nem is kértem, hogy küldetésemet hosszabbítsák meg, csak egyszerűen befejeztem a második évet, mert különösebben nem éreztem, hogy valami fébe maradt volna ott, ahol tevékenykedtem. Egymás után vették fel a helyi gyógytornászokat, ezért úgy döntöttem, hogy erre már nem lesz szükség.

Most is úgy érzem mintha csak egy álom lett volna.

De azért van bennem egy pont ami valójában megváltozott.

Az, hogy a külföldi országok közül Magyarországot többi országnál meghittebbnek érzem.

Meg kell mondjam, hogy az, hogy ezen a Magyarországon a számomra biztonságot jelentő pontok egyikét, a JICA irodát most bezárják, magánemberként bizony, kissé szomorúsággal tölt el.

Az élettel teli Magyarország, mely zajával és szagával biztosan nemcsak egy álom volt, és a róla való emlékeim, a japán hétköznapoktól űzetve emlékezetem egyik fiókjába voltak eddig bezárva. Most azonban, az önkéntesek magyarországi tevékenységének befejezéséről szóló értesítés kinyitotta ezt a fiókot, és okot adott arra, hogy emlékeimet elővegyem.

*　　*　　*

ハンガリーと私

奥 真貴子(14-/1 日本語教師)

今、私がここにいるのはハンガリーに協力隊員として派遣されたことが始まりです。というのも、私は協力隊の任期平成14年の夏から16年の冬までを満了したもののそのままハンガリーに残って今も仕事をしているからです。

協力隊期間を通して、そしてハンガリーにおける日系企業での職場を通してハンガリーの様々な面を感じることができました。

まず、協力隊期間は私にとっては楽しく良い経験をしたと思います。

自分なりの方法で自由に日本語を生徒に伝えることができ、そしてハンガリーの同僚、友達、生徒の優しさ、暖かさを感じ毎日が楽しいと、そしてハンガリーがとてもいい国だと実感した期間が協力隊の任期期間でした。それは直に自分がハンガリー社会の中に入っていたからだと思います。客観的にハンガリーを見ていたのではなく、自分がその中の一部として見ていたからかもしれません。もちろん言葉が分からず困ったことも、一人でとても寂しく思ったこともたくさんありますが、一つ一つが新鮮で自分と違った文化、観点を持った人々と接することで様々なものが勉強できたと思います。最初は、自分が日本語をそして日本の文化を伝えに行くものだと思っていましたが、逆に自分がそれまで考えもしなかったことを教えられ、自分自身が学んだことの方が多かった気がします。それは今でも大切な経験として自分の中で生きているのではないかと思います。

協力隊任期が終わり、ハンガリーの日系企業で就職をし、仕事をし始めました。それは組織の中に入り、利益を追求する職場で仕事をすることが、協力隊の仕事との大きな違いであり、そしてその職場でハンガリーの人々と仕事を一緒にすることがどれだけ難しく厳しいことかを経験することができました。協力隊時代にはあまり感じなかったことをたくさん感じることができました。ここに来て、ハンガリーを客観的に見ることができたのかもしれません。社会主義が崩壊した後でも根深く残る社会主義的な思想や、国と国の背景、文化の違い、そしてまだまだ差別社会なんだと強く感じました。

ハンガリーの良い面も悪い面も、そして暖かい部分、厳しい部分、ここに来て様々なことを学ぶことができたと思います。協力隊として来てからこそ知ることができた部分も多く、そして協力隊のみでは知ることのできなかった部分もあります。

2つの場所を通しても、まだまだハンガリーの知らない部分はたくさんあると思いますが、一つの国に執着し、多くの面を見ることができ、また知ることができました。

協力隊任期中に得たものは今でも生きているし、またこれからも私の中で生きることになると思います。

ハンガリー協力隊が15年間で幕を閉じることになりましたが、私がハンガリーに居る5年間でも日本文化および日本語の普及率は増しているのではないかと思います。日系企業進出の増加に伴い、この15年間の協力隊の活動がますます生きてくるのではないでしょうか。私が小さな学校で行った活動もどこかで生きている、それが今の私の誇りに思うことです。

Magyarország és én

Oku Makiko(14-/1 japán nyelvtanár)

Az, hogy én most itt vagyok, úgy kezdődött, hogy Magyarországra küldtek önkéntesnek. Vagyis, hogy én, ahogy a JOCV-nél 2002 nyara és 2004 tele között töltött szolgálati időmet befejeztem, úgy ahogy voltam, itt is maradtam Magyarországon, és most is itt dolgozom.

Egyfelől a JOCV-s szolgálatomon keresztül, másfelől pedig annak köszönhetően, hogy egy magyarországi japán érdekeltségű cégnél dolgozom, egy sokarcú Magyarországot ismerhettem meg.

Először, önkéntesként az önfeledt és jó tapasztalatom alakult ki.

Az önkéntesi szolgálat alatt saját elgondolásom szerint adhattam át a nyelvet a japánul tanuló diákoknak, sok kedvességet, szeretetet kaptam magyar kollegáimtól, barátaimtól, diákjaimtól. Nagyon élveztem az ittlétet és valóban úgy éreztem, hogy Magyarország egy pompás hely. Ez azért lehetett így, mert közvetlenül benne voltam a magyar társadalomban, azaz nem objektíven néztem Magyarországot, hanem saját magam is annak részese voltam. Persze sokszor volt, hogy bajba kerültem, mert nem tudtam a nyelvet, vagy nagyon egyedül éreztem magamat, de azt hiszem, hogy a sajátomtól eltérő kultúrájú és látásmódú energikus emberekkel kialakított kapcsolatokon keresztül, apránként, sok mindent megtanultam. Legelőször azt gondoltam, azért megyek, hogy japán nyelvet és kultúrát oktassak, de épp fordítva, engem tanítottak meg olyan dolgokra, amelyekre azelőtt gondolni sem mertem volna, és egyáltalán, úgy tűnik, több az, amit én tanultam. Szerintem ugyanis ezek, mint fontos tapasztalatok máig bennem munkálkodnak.

Befejeztem az önkéntesi munkát, és Magyarországon egy japán érdekeltségű cégnél vállaltam munkát, - elkezdtem tehát dolgozni. Egy nyereségorientált intézményen belül folyó munka azonban lényegesen különbözik a JOCV-beni önkéntes tevékenységtől, és azt is meg kellett tanulnom, hogy magyar emberekkel egy munkahelyen, együtt dolgozni mennyire bonyolult és nehéz dolog. Sok olyan dolgot tapasztaltam meg, amit az önkéntesi időszakom alatt nem tudtam. Valószínűleg ezen a munkahelyen már objektíven tudtam látni a magyarokat. Erősen éreztem, hogy a szocializmus összeomlása után is megmaradt még, egy meggyökeresedett szocialista gondolkodásmód, azt, hogy az egyes országok háttere, a kultúra mennyire eltér egymástól, és azt is, hogy bizony, még mindig eleven él a társadalomban a megkülönböztetés.